sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 364 ■ 5 Haziran 2009 ■ 2 YTL

Eğitim emekçileri hakları için Ankara'da

Eğitim-Sen'in ne istiyor?

- Bilimsel, laik, demokratik, kamusal eğitim,
- Çocuklar için kreş, beslenme, temiz su ve yılda en az iki defa sağlık taramasından geçirilmesini,
- Eğitim işkolundaki tüm çalışanların iş güvenceli ve kadrolu çalışmasını,
- Eğitimde demokratik bir yönetim,
- Vergide adalet istiyor.

Sayfa 8'de

KESK'İ DEĞİL SİLAHLARI SUSTURUN!

27 Mayıs darbesi ve 1974 Karanfil Devrimi

İlerici darbe olabilir mi?

DOĞAN TARKAN yazdı

sayfa 9

ERGENEKON KOROSUNA GÜÇLÜ BİR YANIT

"Mutluyuz, itaat etmiyoruz"

EREN KESKİN yazdı

sayfa 7

Stalinist Kuzey Kore'den Nükleer

MUHİP TEZCAN yazdı

sayfa 5

Harb-İş'li işçiler yine sokaktaydı

Sİ Ankara - Milli Savunma Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı (Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı) işyerlerinde çalışan yaklaşık 24 bin Türk Harb-İş üyesini ilgilendiren 22. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Türk Harb-İş Sendikası Ankara Şubesi ile Ankara 1 Nolu Şubesi üyelerinin katılımıyla 26 Mayıs 2009 Salı günü iş çıkışı kitlesel bir yürüyüş yapıldı. Eyleme Yol-İş, Petrol-İş, Tez Koop-İş gibi Türk-İş'e bağlı sendikalar da destek verdi. DSİP'liler olarak eyleme katılarak destek verdi, eylemde satılan tek gazete Sosyalist İşçi'ydi.

Türk Harb-İş Genel Başkanı Ahmet Kalfa okuduğu açıklamada küresel ekonomik krizin etkilerinin işçileri vurduğundan bahsederek, anlaşma sağlanamayan maddeler arasında çalışma süreleri, fazla çalışmalar, vardiyalar, 7,5 saat ve daha az çalışan işçilerin çalışma koşulları, gece çalışmaları, çalışma süresinden sayılan haller, fazla sürelerle çalışma koşulları, işe giriş ücretleri, işçilerin iş ve meslek değiştirme koşulları, farklı ücret ödemeleri, yemek yardımları, servis araçları, parçabaşı ücret sistemi ile çalışan işçilerin son dönemlerde yaşadığı ağır sorunları ortadan kaldırmaya dönük çözüm önerileri ve ceza cetvellerinde ağırlaştırıcı hükümlerin getirilmesi bulunduğunu söyledi. Kalfa: "Yılların emeği olan haklarımızın geriye götürülmesine izin vermemiz olanaksızdır" dedi.

Petrol-İş üyeleri 1 saat işbıraktı

6 aydır sürdürülen toplu iş sözleşme görüşmelerinde her hangi bir sonuç alınamaması kamu işçilerinin sabrını taşırmaya başladı.

Petrol-İş Sendikası üyeleri geçtiğimiz günlerde sokağa çıktılar. Kırıkkale MKE Fabrikası ve Balıkesir Eti Maden Bor ve Asit Fabrikası işçileri 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. İşçiler hükümeyin tavrını ve Türk-İş'in her hangi bir öneride bulunmamasını eleştiridi. Petrol-İş'ten yapılan açıklamada, "Kamu sözleşmeleri için bu ilgisizlik, kayıtsızlık sürdüğü takdirde Petrol-İş üyesi kamu işçileri önümüzdeki günlerde de protesto eylemlerini daha kararlı bir şekilde sürdüreceklerdir" dendi.

Petrol-İş Sendikası üyeleri, 21 Mayıs'ta da TPAO, BOTAŞ, ETİBOR, MKEK ve TMO Afyon Alkoloid Fabrikası işyerlerinde ülke genelinde protesto eylemleri yapmıştı.

Türk-İş kıdem tazminatından taviz vermedi

Kıdem tazminatının kaldırılması tartışmaları işçinin "Grev yaparız" sözü ile ertelendi. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu yaptığı açıklamada "Bu bir genel grev gerekçesidir" diyerek rest çekmişti.

Patronların ısrarına rağmen konu kurul gündeminden çıkarıldı. Türkiye'de 22 milyon çalışanı ve ailelerini yakından ilgilendiren kıdem tazminatı tartışmasında hükümet, kıdem tazminatını kaldırıp yerine fon kurulmasını planlıyordu.

Getirilmek istenen sisteme göre işten çıkan işçinin tazminatını artık işveren ödemeyecek. Para fondan karşılanacak. İşveren fona yüzde 1-2 pay aktaracak. Ayrıca, kıdem tazminatının her yıl için bir maaş değil de, yarım maaşa indirilmesi öngörülüyor.

MKEK barut fabrikası işçileri eylem yaptı

Kırıkkale Makine Kimya Endüstrisi Kurumu (MKEK) Barut Fabrikası'nda çalışan işçiler, toplu iş sözleşmesinin uzaması üzerine eylem yaptı.

Fabrika önünde toplanan 100'e yakın işçi, 1 saatlik çalışmama eyleminden sonra sloganlar eşliğinde yürüyüş yaptı. Eylem sonunda işçiler, giriş kartlarını basarak işbaşı yaptı. 2009 yılı Kamu Toplu Sözleşme görüşmelerinin Ocak ayında başladığını açıklayan Petrol-İş Sendikası Kırıkkale Şube Başkanı Recep Sefer, "Arabulucu görüşmelerinin ardından süre doldu. MKEK Barut Fabrikası grev aşamasına geldi. Kamu çalışanının hükümet karşısında bir değeri yok. Hükümet sanki sözleşme yapmayacak gibi hareket ediyor. Biz de Petrol-İş Sendikası'na bağlı kurumlarda 1 saatlik işi bırakma eylemi başlattık. Bu eylemle hükümeti protesto ettiğimizi gösterdik" şeklinde konuştu.

Barut fabrikasının yanıcı ve patlayıcı özelliği bulunuyor ve işçiler çeşitli kazalara maruz kalıyorlar. Geçen sene yaşan bir patlamada 3 kişi hayatını kaybetmiş.

İşçi hareketi ayağa kalkıyor

Türkiye'nin bir dört bir yanından haksızlığa, sömürüye, sendikasızlaştırmaya, işten çıkarmalara karşı direniş haberleri geliyor. Türk-İş üyesi işçiler ayakta. Eğitim-Sen Ankara'ya yürüyor. Sendikasız işçiler ise işyeri işgali, oturma eylemleri ve iş bırakmalarla hakkını istiyor. Geçen yılın Eylül'ünde küresel kapitalizmin krizi patlak verdiğinden bu yana işçi hareketinde mücadeleci bir eğilimin öne çıktığı söylenebilir.

Dünyayla karşılaştırıldığında Türkiye'de krize karşı henüz kitlesel bir tepkinin açığa çıkmadığı söylenebilir. Henüz kitlesel bir tepki yok. Emekçiler politik olarak bölünmüş durumda. Sendikalar rekabet halinde. Sendikalı işçi sayısı 3 milyonu buluyor, ancak 20 milyon üyesi olan Türkiye işçi sınıfının çoğunluğu hâlâ sendikasız. Bu etkenler yüzünden henüz bir karşı koyuş yok. Ancak işçi-memur-sözleşmeli adı ne olursa olsun işçi sınıfının bütün sektörlerinde hoşnutsuzluk, öfke ve mücadele eğilimi var.

Ne yapmalı?

Sosyalistler işçi hareketindeki mücadeleci eğilimi desteklemeli, yaygınlaştırmalı. İşçi sınıfı içerindeki her türden politik ve örgütsel bölünmeye karşı mücadele etmeli. Krize karşı kitlesel bir işçi hareketinin gelişmesine yardımcı olmalıyız.

1. Bütün işçi mücadeleleriyle, grev, direniş, işyeri işgalleriyle dayanışma acil bir görevdir. İşçi sınıfı birleşirse güçlüdür. Bir fabrikadaki direnişi işçi sınıfının geri kalanına haber vermek, onların desteği ve dayanışmasını sağlamak o mücadelenin kazanmasını ve yeni mücadelelere örnek olmasını sağlar. Şimdi işçi dayanışmasının zamanıdır.

2. Sendikalar mücadelede birleşmelidir. Türk-İş, Hak-İş ve KESK yan yana gelmelidir. Sendikaların tabanı uzun süredir birleşik mücadele istiyor. Tabandan yükselen birleşik bir sendikal mücadele talebini yaygınlaştırmalıyız.

3. Türkiye toplumunun çoğunluğu darbelere ve Ergenekon çetesine karşıdır. Bu toplumun en dinamik ve kalabalık kesimi olan işçiler de darbeye ve çetelere karşıdır. Ancak toplumu suni olarak ikiye bölen laik-şeriatçı saflaşması hareketi bölmektedir. Bu bölünme sadece patronlara yarıyor. Sosyalistler işçileri birleştirmeli, bu sahte bölünmeye karşı koymalıdır.

Denizli'de tekstil işçileri oturma eylemi yaptı

Denizli'nin en eski tekstil firmalarından olan Denizli Basma ve Boya Sanayi AŞ'de işçiler 9 aydır maaşlarını düzenli alamadıkları için oturma eylemi başlattı.

Türkiye Tekstil Örme ve Giyim Sanayi İşçileri Sendikası (TEKSİF) Denizli Şubesi Başkanı Recep Oktay yaptığı açıklamada, maaşlarını düzenli olarak alamayan 300'e yakın işçinin fabrikadaki çalışmasını aksatmadığını, vardiyalı olarak oturma eylemi yaptığını söyledi.

Oktay ayrıca, "Ekonomik kriz var. Ancak biz de çocuklarımıza ekmek götüremez olduk. Onları okula gönderemez olduk. Ev sahiplerimiz kapımıza dayanmaya başladı. Aldığımız paralar bizi tatmin etmiyor. 45 günlük sürede 300-400 TL gibi paralar verildi. Her işçinin en az 6 bin Lira alacağı var. Düzenli maaş istiyoruz" dedi.

Taleplerini işverene ilettiklerini belirten Oktay, bir gelişme olmadığı takdirde eylemlerine devam edeceklerini, ileride üretimden gelen güçlerini kullanarak daha değişik eylemler yapacaklarını sözlerine ekledi.

Şirkete bağlı iki fabrikada çalışan toplam 900 işçinin tamamı sendikalı ve uzun süredir çalışıyor. İşçiler eylemlerin süreciğini söylüyor.

Hakkımızı isteriz!

Kadıköy Belediyesi'nde çalışan yaklaşık 300 sözleşmeli personel, alacakları ödenmemesi sebebi ile eylem yaptı. Öğlen yemek arasında bir araya gelen işçiler belediye etrafında uzun bir yürüyüş kolu oluşturduktan sonra pankart ve sloganlar eşliğinde yürüdü. Sözleşmeden doğan farkları, giyecek yardımı ve ikramiye alacaklarının ödenmediğini söyleyen işçiler, daha büyük bir eylem yapacaklarını dile getirdiler. DİSK Genel-İş 1 Nolu şube Başkanı Şaban İlsever, "Biz sadaka değil, hakkımızın ödenmesini istiyoruz. Bunun içinde 5 Mayıs Cuma günü Kadıköy İskele Meydanı'nda daha geniş katılımlı bir eylem yapacağız" dedi.

Gölcük'teki TOKİ inşaatında işçiler eylem yaptı

Kocaeli'nin Gölcük ilçesinde 2 yıl önce inşasına başlanan TOKİ konutlarının yapımında çalışan işçiler taşeron firmanın maaşlarını ödemediği gerekçesiyle eylem yaptılar. Çatıya çıkan işçilere bir grup işçi de aşağıda ateş yakarak destek verdi.

İşçiler adına açıklama yapan Mehmet Miroğlu ücretlerinin 6 aydır ödenmediğini belirterek şunları söyledi: "Bizler hakkımız olanı almak istiyoruz. Burada aylardır mağdur bırakıldık, evimize ekmek götürmek için yüzüklerimizi sattık. Kimin kapısını çaldıysak yüzümüze kapattı. Sadaka değil, hakkımızı istiyoruz. Alın terimiz, emeğimiz buradaki konutlarda. Davamızın sonuna kadar arkasında duracağız, paralarımız ödenene kadar bu eylemler devam edecek."

Erzurum'daki belediye işçileri maaş alamıyor

Erzurum'da kapatılan Dumlu, Ilıca, Kazım Karabekir, Dadaşkent ve Dadaşköy belediyelerinde çalışan işçiler maaşlarını alamadıkları gerekçesiyle Çifte Minareli Medrese önünden AK Parti Erzurum İl Başkanlığı önüne kadar yürüdü ve basın açıklaması yaptı.

İşçiler adına basın açıklamasını okuyan Hizmet İş Sendikası Erzurum Şube Başkanı Cevdet Tamgaç, yasa nedeniyle kapatılan belediyelerdeki kadrolu işçilerin görevlendirilmediğini ve ailelerinin mağdur olduğunu söyledi. Tamgaç, "900 arkadaşımız mağdur. Geçen ay maaş alamadılar, bu ay da maaş alamayacaklar. Arkadaşlarımız evlerine ne götürecek?" diye konuştu. Basın açıklamanın ardından işçiler olaysız şekilde dağıldı.

Erzurum Valiliği'nce sürdürülen çalışmalar kapsamında 62 memur birçok kamu kuruluşuna tayin edildi. Toplam 293 işçinin kamuya dağıtılması yönündeki taleple ilgili sürdürülen çalışmanın ise sürdürüldüğü açıklandı.

KESK'LE DAYANIŞMAYA!

Jandarmanın şehir merkezinde ne işi var?

28 Mayıs günü, sabah 04.00'ten itibaren İzmir, Ankara, Van ve Manisa illerinde Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun 35 yönetici ve üyesi gözaltına alındı. KESK Genel Merkezi jandarma ve polis tarafından basıldı. Yapılan aramalarda KESK'in kadın çalışmalarına ilişkin belgelere, sendika içi yazışmalara, Başbakanlık ve Çalışma Bakanlığıyla yapılan yazışmalara, takvimlere, dergilere ve kişisel fotoğraflara el konuldu.

Gözaltına alınanlar arasında KESK Kadın sekreteri Songül Morsümbül, Eğitim-Sen Kadın Sekreteri Gülçin İsbert, KESK eski Genel Sekreteri Abdurrahman Daşdemir, Eğitim-Sen eski Kadın Sekreteri Elif Akgül Ateş ve birçok şube yöneticisi vardı. KESK'e yönelik operasyon İzmir'de yoğunlaştı. İzmir Eğitim-Sen 1 ve 2 No'lu Şubelerinin yönetici ve üyesi 28 kişiden 14'ü tutuklandı. Yüksel Mutlu, Lami Özgen, Hasan Soysal, Hasan Umar, Abdurrahman Daşdemir, Aydın Güngörmez, Mehmet Hanifi Kuriş, Sakine Esenyılmaz, Nihat Keni, Haydar Demir, Mustafa Beyazbal, Harun Gündeş, Şermin Güneş ve Elif Akgül Ateş şimdi hapiste.

Saldırının amacı

KESK'e dönük devlet terörünün kaynağı İzmir merkezli bir operasyon. PKK üyesi oldukları iddiasıyla son bir ayda 500'e yakın Kürt politikacı gözaltına alındı, 300'e yakını tutuklandı. Bu operasyon seçimlerde 2 milyon 200 binden fazla oy alan DTP'nin devlet tarafından cezalandırılması olarak yorumlanmıştı. Tam da Kürt sorununun siyasi çözümü gündeme gelirken çözümsüzlük isteyenler harekete geçmişti.

250 bin üyesi olan KESK kurulduğu günden itibaren Türk ve Kürt emekçilerin ortak sendikal örgütlenmesi oldu. KESK her zaman barışı savundu ve eylemlerinde Kürt sorununun siyasi çözümüne dönük sloganlara sahip oldu. Kamu emekçileri mücadelesi, Türkiye'deki sendikal hareket içinde milliyetçiliğe karşı net tutum almasıyla öne çıktı. Kamu emekçileri içinde en fazla üyeye ve toplu görüşme yetkisine sahip olan MHP'nin uzantısı T. Kamu-Sen yıllardır işyerlerinde KESK'in 'bölücü' ve 'terörist' olduğu propagandasını yaptı.

KESK'e dönük saldırı birkaç amaca sahip:

1. KESK'i yıpratmak ve zayıflatmak,
2. Sendikal mücadele içinde Türk ve Kürt kardeşliğini, KESK'teki birleşik örgütlenmeyi yok etmek,
3. Kürt sorununun çözümünü engellemek.

Hukuksuzluk

KESK'e yönelik devlet saldırısı hukuka güven ve yargı bağımsızlığı tartışmalarının ortasında tam bir hukuksuzluk örneği olarak gerçekleşti.

KESK Genel Başkanı Sami Evren gözaltı ve aramaların ertesinde yaptığı açıklamada Anayasa'nın 14. ve 90. maddelerinin ihlal edildiğine dikkat çekti. 14. madde temel hak ve özgürlüklerin anayasal olarak korunmaya alındığını söylüyor. Sendikal örgütlenme temel bir hak. 90. madde ise uluslararası sözleşmelerin bağlayıcılığına işaret ediyor. Türkiye sendikal hak ve özgürlüklere dair birçok uluslararası anlaşmaya imza atmış durumda. Ama söz konusu olan Kürt sorununda barış ve KESK olunca, ilahi ilan edilen hukuk kolayca çiğneniyor. Çiğneyen ise postallar.

KESK Genel Merkezi polis destekli Jandarma güçleri tarafından basıldı. KESK üyeleri Jandarma tarafından gözaltına alındı. Polis şehir merkezlerinde kolluk kuvveti olarak görev yapma yetkisine sahipken, Jandarma'nın görev alanı kırsal bölgeler olarak tarif edilmiştir. KESK Genel Merkezi, TBMM'ne ve Çankaya Köşkü'ne yaklaşık 1 kilometre uzaklıkta. Şehrin göbeğinde. Buna rağmen Jandarma işbaşındaydı.

2006 yılında 40 ilde Jandarma'ya şehir içinde arama, kontrol, baskın ve operasyon yapabilmesi için yetki belgesi çıkartıldı. Yetki belgesinin ardından Jandarma birçok ilde şehir merkezinde operasyonlara başladı. Bu illerin başında İzmir geliyordu. Bu karar o gün birçok yorumcu tarafından "skandal" olarak nitelenmiş, dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ise gelen tepkilere "sabırlı olun, yakında bir şeyler yapacağız" diye yanıt vermişti.

Jandarma Teşkilat, Görev ve Yetkileri Kanunu'nun 10 maddesinin c fıkrası polisin yetersiz kalması durumunda mülki idari amirin destek isteyebileceğini, ancak bu yetkinin uzun süreli olmayacağını söylüyor. KESK'lileri gözaltına almak konusunda polisin "yetersiz" kaldığını kimse iddia edemez. KESK karşı 28 Şubat darbesinin yarattığı olağanüstü "hukuk" devrede: EMASYA (Emniyet-asayiş-yardımlaşma) Protokolü ile sivil emniyet alanının askerileştirilmesi.

EMASYA Protokolü

28 Şubat darbesinden iki yıl sonra 1999'da EMASYA Protokolü çıkarıldı. Türk Silahlı Kuvvetleri "iç güvenlik doktrini"ni bu protokol üzerinden geliştirdi. "İç tehdit" olarak İslamcı hareket ve Kürt hareketi gösterildi. Protokol ile polis devre dışı bırakılıyor, Jandarmanın yetki alanı genişletiliyordu.

EMASYA Protokolü ile TSK'nın iç siyasete müdahalesinin önü açıldı. Asker her ildeki garnizonlarda "Asayiş Güvenlik Merkezleri" oluşturdu. Sivil emniyet, istihbarat ve valilikler orduya bağımlı kılındı. Kurulan "merkezler" aracılığıyla yurttaşlar fişlendi. Protokol gerektiğinde bir ilde en yetkili yönetici olan Valililik ve diğer makamların izni olmaksızın askere müdahale imkanı tanıdı.

Protokol ile bir operasyon sırasında polisi, polisin özel harekât timlerini, geçici köy korucularını Jandarma'nın emrine verdi. Böylece ülkedeki her güvenlik alanı askerileştirildi. Güvenlik politikaları tamamen atanmışların eline geçerken, seçilmiş hükümetlerin yetkileri rafa kaldırıldı.

EMASYA Protokolü'nün yayımlanmasının ardından hukuksuz müdahale zinciri de başladı:

- 2006: Konya Valisi Jandarma'ya başvurdu. "Çeşitli suçlardan arananlara" müdahale etmek için Jandarma elemanları sivil kıyafetle şehir merkezinde görevlendirildi. Denizli Valisi'nin girişimi ile Jandarma Çal ilçesinde erkek ve kız öğrenci yurtlarında arama yaptı.
- 2007: Samsun İl Jandarma Komutanlığı'nın başlattığı bir geceyarısı operasyonu ile aralarında AKP'li Samsun Büyükşehir Belediye Başkanı'nın da olduğu 40 kişi gözaltına alındı.
- 2009: Ankara'nın Keçiören ilçesinde bir ev Jandarma tarafından basıldı. Çankaya ilçesinde Ezilenlerin Sosyalist Platformu üyesi öğrenciler evlerine düzenlenen Jandarma baskınlarıyla gözaltına alındı. İzmir'de yerel mülki idare ve Jandarma'nın işbirliği sonucu KESK operasyonu başladı ve 5 ilin şehir merkezinde Jandarma gözaltıları ve aramaları başladı.

KESK'in yanındayız. Tutuklanan kamu emekçileri bir an önce serbest bırakılmalıdır. Darbe "hukuku"na karşı tüm barış ve demokrasi yanlıları KESK'in yanında yer almalıdır.

KESK'i değil silahları susturun!

ANKARA

28 Mayıs günü öğle saatlerinde Yüksel Caddesi'nde 300 kişi tarafından gözaltılar protesto edildi.

29 Mayıs günü 18.30 da Ziya Gökalp Caddesi KESK'liler tarafından dolduruldu, trafik kesildi. Başbakanlık önünde basın açıklaması gerçekleştirmek üzere yürüyüşe geçildi. 1500 kişilik kortejin önü polis barikatı tarafından kesildi. 2 saat süren oturma eylemi sonrası Kızılay GİMA önünde basın açıklaması yapıldı.

İSTANBUL

28 Mayıs akşamı iş çıkışında Taksim Gezi Parkı'nda buluşan 1000 KESK üyesi eylem yaptı

29 Mayıs'ta Galatasaray Meydanı'nda toplanan 500 kişi KESK'e destek için Taksim Meydanı'na yürümek istedi ancak Polis'in izin vermemesi üzerine kalabalık yaklaşık 3 saat boyunca sloganlar eşliğinde yürümeyi bekledi.

"Faşist AKP" sloganı neyi örtüyor?

KESK, Kürt üye ve yöneticileri olduğu için basıldı. KESK üyeleri Kürt sorununun barışçıl çözümünden yana oldukları, yıllardır "savaşa değil eğitime bütçe" diye haykırdıkları için gözaltına alındı, tutuklandı. KESK Genel Başkanı Sami Evren bunu "bir cunta dönemi uygulaması" olarak değerlendirirken haklıydı. Durmadan siyasete müdahale eden Türk Silahlı Kuvvetleri, 28 Şubat darbesi'nin ürünlerinden yararlanarak Jandarmayı şehre indirmişti.

Bu çıplak gerçeğe rağmen bazı KESK yöneticileri ve Kemalist sol gruplar, atanmışları değil, seçilmiş hükümeti hedef aldı. KESK'in protesto eylemlerinde bu kesim "Faşist AKP" sloganını herkese attırmaya çalıştı. Onlar şehre inen Jandarma'ya, 28 Şubat yasalarına, Kürt sorununda çözümsüzlük isteyenlere karşı değildi. Onlar sadece "AKP karşıtı"ydı. Jandarmanın hukuksuzluğu gözler önündeyken darbecileri değil darbecilerin devirmek istediği hükümeti hedef alarak durumu çarpıttılar. KESK'le dayanışan DSİP üyeleri bu çarpıtmaya itiraz etti; eylemlerde "hepimiz Kürdüz, hepimiz DTP'liyiz" sloganını yükseltti. Kimi KESK yöneticileri ulusalcı grupları değil, DSİP'lileri susturmayı denedi.

KESK'in zayıflatılmasından elbette işveren hükümetin çıkarı vardır. AKP hükümeti KESK'in tüm taleplerine kulak tıkamaktadır. Ama son operasyonu yönlendiren hükümet değil, Jandarmadır. Eğer KESK'liler sendikalarına sahip çıkmak istiyorlarsa darbecilere ve Ergenekon'a karşı çıkmalıdır. "Faşist AKP" sloganı darbecilerin ve darbe girişimlerinin üzerini örtmekten başka bir işe yaramaz.

GÖRÜŞ

Annem terörist olur mu?

Bir babanın, çocukları için neyi, nasıl, niye, neler hissettiğini ancak zihinsel bir düzeyde tahmin edebiliyorum. Babam benim gibiydi çünkü, çocuk sahibi olmamalıydı. Ben ona benzemeye başladığım yaşa gelince, rakı masasında dost olduk. Ama baba olmayı beceremedi hiç. Bir babanın hisleri nelerdir, gözlemleyemedim dolayısıyla. Tahmin edebildim ancak. Tahmin başka, his başka.

Bir annenin oğlu için neler hissedebildiğini ise, çok doğrudan, çok yoğun, çok boğucu bir şekilde deneyimledim, iyi biliyorum.

Türkiye'de değil ama, dünya literatüründe "Yahudi anne" tiplemesi vardır. Bazen trajik, ama çok zaman komik edebiyata konu olmuşur, sayısız fıkranın kahramanıdır. Oğluna düşkünlüğü, oğlunun ulvi önemine duyduğu inancın sarsılmazlığı, oğluyla ilgili evhamlılığı akıl durdurucu düzeylere ulaşır.

Benim anneme kıyasla, literatürdeki bu Yahudi anne tipi solda sıfır kalır!

İngiltere'de okuduğum yıllarda bir gün annemin yaşlı gözlerini geride bırakarak Yeşilköy'den uçağa binip Londra'ya uçtum. Benim havada olduğum saatlerde, benden ve annemden habersiz, Bombay semalarından bir uçak düşmüş. Annem Yeşilköy'den eve dönüp her zamanki gibi hemen televizyonu açtığında bir haber bülteninin sonunu yakalayıp uçağın düştüğünü görmüş. Ama hangi uçak? Tarifsiz bir panik içinde Türk Hava Yolları'nı aramış. "Uçak düşmüş. Hangi uçak? Sizinki mi?" diye nefes nefese, kekeleyerek, baygınlık geçirmeyi ucu ucuna engelleyerek sormuş. "Hayır efendim," demişler, "Hindistan Hava Yolları'nın uçağı düştü". Hiç duraklamadan, "Harika, harika," diye bağırmış, "Çok güzel, teşekkür ederim". Ve sevinçle kapatmış telefonu.

Yanlış anlamayın. Kötü bir insan değildir annem. Televizyon haberlerinde genç bir göstericinin coplandığını gördüğünde gözleri yaşarır. Kim coplanıyor, niye coplanıyor, hiç anlamaz, yorum yapmaz, ama eminim, coplananın annesi gelir aklına, ve sessizce ağlar.

Ve beni arar hemen. Hangi gösteride benim bulunabileceğimi, hangisinde bulunamayacağımı kestiremediği için, hemen beni arar. O gösteride olsam da, olmasam da, "Sinemadayım, çıkınca ararım seni" derim.

Bana bir şey olacağından hiç korkmadım bugüne kadar. Ama olursa, 77 yaşında, protez omuzlu, görme özürlü annem devlete meydan okur, silaha sarılır, terörist olur diye her gün korkuyorum.

Türkiye'de tam rakamı bilinmeyen, zaman zaman 17 binden fazla olduğu söylenen faili meçhul cinayet işlendi. Bu rakama kimler dahildir, kimler değildir, bilemiyorum. Botaş kuyularından çıkan kemikler kimlerindir, bilemiyorum. Başka kimler nerelere gömülmüştür, kimler gömmüştür, bilemiyorum.

Ve bu kayıp kadınların ve erkeklerin anneleri de bilemiyor.

Öyle bir dönemden geçtik ve geçiyoruz ki, devlet hangimizi, nasıl isterse, ne zaman isterse öldürdü. "Vatan söz konusu olduğunda gerisi teferruattır" diye övünerek, haklılığından kuşku bile duymadan öldürdü.

Hepimizi teferruat olarak gören bu devletin bazı görevlileri bugün hapiste. Ve bazı mağara adamları hapistekileri savunmakla, kurtarmaya çalışmakla meşgul.

Ama kayıp kadınların ve erkeklerin anneleri çocuklarına ne olduğunu hâlâ bilmiyor. Her Cumartesi, İstanbul'da Galatasaray'da toplanıyorlar. Her biri bir teferruat.

Devletten yana mıyız, teferruattan yana mı? Çok basit bir soru!

Roni Margulies

MARKSİZM 2009'da en çok yeni sol konuşuldu

Üç gün boyunca canlı ve devrimci bir tartışma

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi tarafından düzenlenen Marksizm 2009 tartışma toplantıları dizisi 22-23-24 Mayıs günlerinde İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleşti. 3 günde 17 ayrı toplantıda dünyanın ve Türkiye'nin sorunları ile sosyalizm konuşuldu. En yüksek katılımlı toplantı 'Kitlesel ve yeni bir sol' forumu oldu. Forumda DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan, Mor ve Ötesi'nden Kerem Kabadayı, ÖDP içindeki Özgürlükçü Sol Platform'dan Saruhan Oluç ve Seluloz-İş Sendikası avukatı Murat Özveri konuştu. Konuşmacıların ortak vurgusu geleneksel soldan ayrılan ve geniş kesimleri birleştiren bir siyasal odağın inşa edilmesinin gerekliliğiydi.

Marksizm 2009'dan bazı satır başları.

- 'Susurluk'tan Hrant Dink'e: Darbe girişimlerini nasıl durduracağız?' forumunda Radikal gazetesi yazarı Oral Çalışlar, Lale Mansur, Agos gazetesi yazarı Hayko Bağdat, Taraf gazetesi yazarı Leyla İpekçi ve DSİP üyesi Yıldız Önen konuştu.

- 'Krize karşı öğrenciler direniyor' toplantısı uluslar arası bir foruma dönüştü. Christakis Georgiou (SWP/Sosyalist İşçi Partisi - İngiltere), Benjamin Sainty (NPA/Yeni Antikapitalist Parti-Fransa), Manolis Spathis (SEK/Sosyalist İşçi-PartisiYunanistan), Ersin Tek (DSİP)

ve Levent Özyıldırım (Antikapitalist Öğrenciler) okullardaki atmosferi ve mücadele eğilimlerini anlattı.

- Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?" başlıklı toplantının konuşmacıları DTP Şırnak Milletvekili Hasip Kaplan ve DSİP üyesi Roni Margulies'ti. İki konuşmacı barışa ve çözüme yakın olduğumuzu söyledi.

- 'Bir darbe iki sol' başlığında konuşan Kerem Kabadayı,Taraf yazarı Ümit Kıvanç ve Doğan Tarkan, darbelere 'ama'sız karşı çıkmanın gerekçelerini anlattı.

- Marksizm 2009'un en kalabalık toplantılarından biri "Edebiyat ve Devrim"di. Bülent Somay, Behçet Çelik, Turgay Fişekçi konuştu.

- İngiltere'deki Sosyalist İşçi Partisi'nin (SWP) önde gelen üyelerinden Chris Harman bu yıl da Marksizm'deydi. Harman '21. yüzyılda emperyalizm ve hegemonya mücadelesi' başlığında nasıl bir dünyada yaşadığımızı anlattı. Harman, Taraf gazetesi yazarı Cemil Ertem'le birlikte katıldığı 'Bu kriz kapitalizmin son krizi mi?' toplantısında önümüzdeki 10 yılın devrimci bir alternatifin yaratılması dönemi olduğunu söyledi.

- Küresel ısınma Marksizm 2099'un gündemindeydi.

'Kapitalizmin krizi ve iklim krizi: İki kriz bir çözüm' toplantısında Açık radyo'dan Ömer Madra, Yeşiller Partisi Genel Başkanı Bilge Contepe ve Küresel Eylem Grubu aktivisti Nuran Yüce konuştu.

- Marksizm 2009 krize karşı direnişin büyütülmesi, Ergenekon'un üzerine sonuna kadar gidilmesi ve yeni bir solun yaratılması çağrılarıyla son buldu.

Radikal Gazetesi'nin sosyalist yazarı Oral Çalışlar, Türkiye solunun darbeci gelenekle hesaplaşması gerektiğinin naltını çizdi.

Chris Harman, krizi anlattı

Marksizm 2009'da bir çok kampanya standlarıyla yer aldı.

"İşin yüzde 5 ila 10'u kaldı"

Pakistanlı bakan böyle diyordu. SWAT Vadisi'ni ele geçiren Pakistan Talibanı gerillalarının işi bir kaç günde bitecekti.

Geçen hafta Pakistan ordusu SVAT Vadisi'ne girdi. Büyük bir direnişle karşılaştı. Çatışmalarda yüzlerce kişi öldü. Burada yaşayan 2 milyon kişi evlerini terk etmek zorunda kaldı.

Pakistan Kızılay'ı "çözülmesi imkansız zorluklar" olduğunu açıklarken, sığınmacıların sadece bir kısmının başlarını sokabilecek bir sığınak bulduğunu açıklıyor.

Savaş bölgesinden tahliye edilmek için gereken yüksek ücretleri ödeyemeyenlerin durumuyla ilgili endişeler de artıyor.

Bölgede su ve elektrik yok. Svat Vadisi'nin belli başlı, büyük hastanesi terk edildi.

Bir sığınmacı Uluslararası Kızıl Haç Örgütü'ne; "Ordu köyümde sokağa çıkma yasağı uyguladı. Çatışırken her şeyi yıktılar. Çok korkuyorduk. Bir hafta kadar sonra yiyecek hiçbir şeyimiz kalmadı." dedi.

Saldırılar, ABD ve müttefiklerinin Afganistan'da geniş alanlara yayılan savaşının parçası. Pakistan'dan sınır bölgesindeki isyancılara ait tesislere saldırmalarını talep ediyorlar.

Çatışmalar ayaklanmalara ve yerel isyanın kuvvetlenmesine yol açtı.

Amerikan işgalinden bu yana 8 yıl geçti ve şimdi yeni bir ülkeden bahsediliyor: Af-Pak. işgalin gerekçesi 11 Eylül saldırısını kimse hatırlamıyor. Usame Bin Ladin'in ise işgalden kısa bir süre sonra ortadan kayboldu.

Pakistanlı bakanın sözleri bu tablo içerisinde oldukça naif bir yalan olarak kalıyor. Pakistan'da ki iktidarın düşmesi sadece bir zaman sorunu.

Stalinist Kuzey Kore'den nükleer tehdit

Kuzey Kore, ABD'nin Japonya'da kullandığı atom bombalarıyla eşit güce sahip nükleer başlıkları ve Japonya'yı vurabilecek menzilde roketleri deneyerek bir kez daha dünyayı ayağa kaldırdı.

Nükleer silahların dünya için çok büyük bir tehdit olduğu ve nükleer silahlanmanın son bulması gerektiği şüphesiz doğru, ancak büyük güçlerin bu olaya verdikleri tepkilerdeki ikiyüzlülük de dikkat çekici. Zira nükleer silahsızlanma söz konusu olduğunda ilk adım atması gereken ülkeler ABD ve Rusya. Ancak bu yönde hiçbir adım atmadıkları gibi, Kuzey Kore'ye ilk tepkileri verenler ve "sert önlemler almakla" tehdit edenler de bu ülkeler oluyor. Onlar açısından sorunun nükleer silah sorunu değil, bir çıkar çatışması olduğu açık. Zira aynı ABD, İsrail'in uluslararası anlaşmalara aykırı olduğu halde bulundurduğu nükleer silahlara ses etmiyor. Kendisi de dünyanın en büyük nükleer gücü ve her geçen gün kapasitesini arttırıyor. Ayrıca ABD, 2007'de Kuzey Kore'nin silahlanmasını durdurması karşılığı ülkeye yardım yapacağını açıklamış, bunun üzerine Kuzey Kore nükleer programını durdurma sözü vermişti. Ancak ABD yardım programını iptal edince ve diplomatik ilişkilere başlamayınca her şey başa döndü.

Kuzey Kore hakkında konuşurken bir iddiaya daha cevap vermek gerekiyor, o da bu ülkenin "komünist" yahut "sosyalist" olduğu iddiası. Kendilerini ulusalcı veya yurtsever olarak tanımlayan, ancak esasında düpedüz milliyetçi olan bir grup "sol", Kuzey Kore'ye "tam bağımsızlık" iddiası ve ABD'ye zaman zaman kafa tutuyor gözükmesi nedeniyle sempatiyle bakar. Aynı tavır sıradan milliyetçilerde de vardır ve "helal olsun Kuzey Kore'ye, keşke bizim de nükleer silahlarımız olsa" derler. Nükleer merakının ne kadar saçma ve tehlikeli olduğu açık. Ancak Kuzey Kore'nin sosyalist veya "tam bağımsız" olduğu iddiası da bir o kadar saçma. Bunu tarihine bakarak rahatlıkla anlayabiliriz.

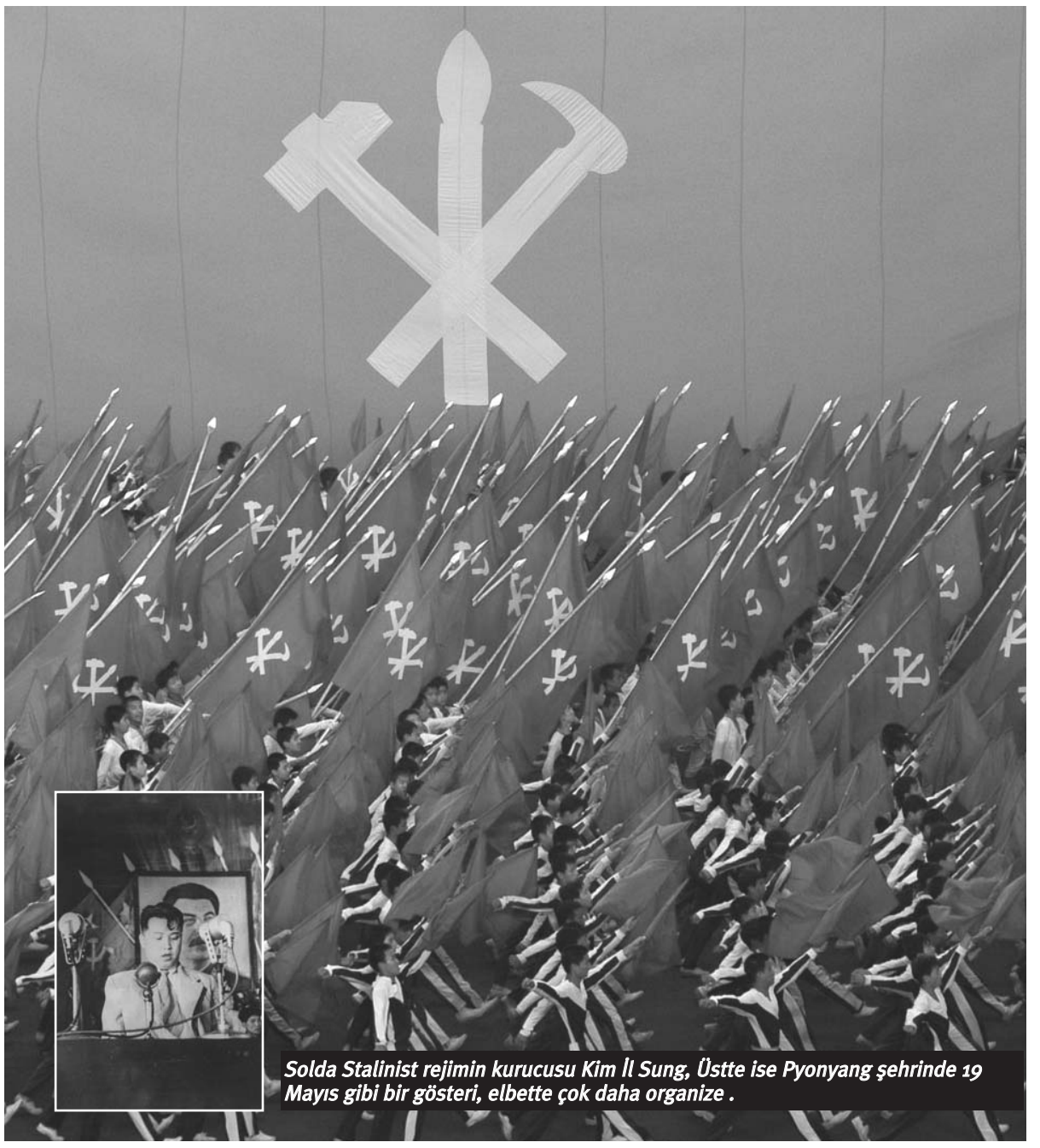

Solda Stalinist rejimin kurucusu Kim İl Sung, Üstte ise Pyonyang şehrinde 19 Mayıs gibi bir gösteri, elbette çok daha organize .

Kuzey Kore'nin Tarihi

Kore, 2. Dünya Savaşı'na kadar Japonya'nın sömürgesiydi. 2. Dünya Savaşının bitmesinin ardından Kore yarımadası, dönemin iki büyük emperyalist gücü olan ABD ve SSCB arasında paylaşıldı. ABD ordusu güneyi, SSCB ordusu da kuzeyi işgal ederek buralarda kendilerininkine benzeyen rejimler kurdular ve bu esnada ülkedeki tüm direnişi ezip geçtiler.

1950'de Kuzey Kore'nin lideri Kim Il Sung, Stalin'den aldığı izinle "Birleşik Kore" için Güney'e savaş açtığını ilan etti. Bunun üzerine ABD ve Çin olaya müdahil oldu ve Kore, emperyalist blokların karşılıklı güçlerini sınadıkları bir savaş bölgesine dönüştü. 3 yıl süren bu savaş yüzünden 3 milyon Koreli hayatını kaybetti. Bu savaş sırasında ABD defalarca nükleer silah kullanma tehdidi savurdu. Ancak savaş, dengelerin değişmediği bir biçimde ateşkesle sonuçlandı.

Savaştan sonra Kuzey Kore SSCB'yi taklit etmeye devam etti. Rejimin halka dayalı "komünist" bir devrimle kurulduğu ve devrimi korumak için çok çalışmak gerektiği şeklindeki yalanlarla işçiler üzerindeki baskılar arttırıldı. Bu müthiş sömürü sayesinde Kuzey Kore hızla sanayileşti, ancak halkın ihtiyaçlarına önem vermeden ve silahlanmayı ön plana alarak. Halkın savaş nedeniyle ABD'ye duyduğu müthiş öfke de bu devlet kapitalisti rejimin devamını sağlayan etkenlerden biri oldu. Her türlü muhalefet ABD ajanlığıyla suçlanarak susturuldu, toplu idamlar gerçekleştirildi. Özgür basın, siyasi partiler, sendikalar ve diğer örgütlenmeler dağıtıldı. Eşcinsellik yasadışı ilan edildi. Sakatlar başkent Pyongyang'dan sürüldü. Tüm bunlar "sosyalizm" iddiasıyla yapıldı, ancak elbette rejimin sosyalizmle bir alakası yoktu. İşçilerin egemen sınıf olarak örgütlenmediği, hatta en basit haklarının bile verilmediği böyle bir rejim sosyalist olamaz. Kuzey Kore'de de egemen sınıf işçi sınıfı değil, bürokrasiydi. Tıpkı SSCB gibi.

ABD ile anlaşma çabaları

60'larda SSCB ile Çin'in arasının açılmasıyla, Kuzey Kore nispeten "bağımsız" bir görünüm arz etmeye başladı. Aslında bu bağımsızlık, çıkarlarına göre zaman zaman Çin'le, zaman zaman da SSCB ile ittifak kurmaktan ibaretti. 89'da Doğu Bloku'nun, 91'de de SSCB'nin çöküşüyle Kuzey Kore ekonomisi büyük bir yara aldı. Fabrikaların yarıdan fazlası kapandı. Yoksulluk ve açlık, sel felaketleri ve kıtlıkla iyice arttı. 90'ların ortasında yaklaşık 2 milyon kişi açlıktan ölürken, on binlerce insan da ülkeyi terk etti. Bugün de bu yoksulluk sürüyor. Üstelik şimdiki lider Kim Jong Il'in devreye soktuğu ve kamu hizmetlerinin kısılmasını, eskiden ücretsiz olan hizmetlerin paralı hale getirilmesini öngören "reform"lar, sıradan insanların hayatını daha da kötü hale getirdi.

SSCB'nin çöküşünün ardından bir çıkış arayan Kuzey Kore, yüzünü sık sık ABD, Japonya ve Güney Kore'ye döndü. Ancak bu ülkelerle ilişkilerini düzeltme çabası her seferinde bizzat ABD tarafından engellendi. Çünkü Kuzey Kore'nin dışa açılması, ABD'nin çıkarlarına aykırı olarak görülüyordu. Güney Koreli kapitalistler için Kuzey Kore hem bulunmaz bir pazar, hem de Çin, Rusya ve Avrupa'ya açılacak bir köprü. ABD ise, son zamanlarda AB ile yakınlaşsa da hâlâ ekonomik olarak kendisine son derece bağımlı olan Güney Kore'nin Çin, Rusya ve AB ile ilişkilerini geliştirmesini istemiyor ve bunun için Kuzey Kore'yi büyük bir tehdit olarak göstermeye devam ediyor. Dışa açılmaya mecbur olan Kuzey Kore de, anlaşma çabaları sonuç vermediğinde nükleer kozunu kullanarak ve Japonya'yı tehdit ederek ABD'yi anlaşmaya zorlamaya çalışıyor.

Obama dönemiyle birlikte söylemler biraz yumuşamaya, 1950'deki savaştan beri halen bir barış anlaşmasının imzalanmadığı Kore'de barış ihtimali dillendirilmeye başlandı. Ancak şimdilik pek bir somut gelişme yok. ABD'nin Asya üzerindeki kontrolünü arttırmaya çalıştığı bu günlerde daha barışçıl bir Kore gerçek olabilecek mi, bunu göreceğiz.

Muhip Tezcan

Kürt sorunu: Çözüm kapıda

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün açıklamaları bir yandan, PKK yöneticisi Murat Karayılan'ın açıklamaları diğer yandan, Kürt sorununda savaş politikası dışında bir yaklaşımın güç kazandığını kanıtlıyor.

Süreç, kimsenin beklemediği kadar hızla ilerliyor. Abdullah Gül, Suriye ziyareti sırasında, "Bu meselelere ne derseniz deyin, Güneydoğu meselesi deyin, Kürt meselesi deyin, terör deyin, ne derseniz deyin, çözüme gitmek durumundayız. Bir noktada sadece hükümetin sorumluluğu değil, siyasi partilerin sorumluluğu değil, entelektüellerin de sorumluluğu var. Ama bütün bu şeylerde ben çok ümitliyim. 10 yıldır devlet sisteminin içindeyim. Hiçbir dönemde olmadığı kadar, sivil, asker, tüm kesimler, ortak anlayış, işbirliği ve koordinasyon içinde" demişti.

Kürt hareketinin asıl gücü Kürt kadınlarından geldi. Onlarca yıllarca inatla yımadan barışı istedi ve mutlaka kazanacaklar.

Barış süreci başladı

Bu açıklamalarla, PKK lideri Murat Karayılan'ın gazeteci Hasan Cemal'e yaptığı açıklamalar örtüşüyordu. Ama açıklamaların üzerine bir gelişme daha yaşandı. 1 Haziran'da, PKK, 13 Nisan'dan beri sürdürdüğü eylemsizlik kararını, 15 Temmuz'a kadar uzattığını açıkladı.

Sorunun çözüm süreci yönünde işaretler olarak algılanması gereken açıklamalara Recep Tayyip Erdoğan da katıldı. Erdoğan, "Yıllarca bu ülkede bir şeyler yapıldı. Farklı etnik kimlikte olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandık mı? Aklıselimle bunlar düşünülemedi. Bu, aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Ama aklıselimle düşününce, 'şuralarda ne gibi yanlışlar' yaptık diye şöyle bir başımızı iki elimizin arasına aldığımızda 'hakikaten ne yanlışlar' yapmışız' diyorsunuz" sözleriyle, tartışmaya katıldı.

Biliyoruz ki Tayyip Erdoğan gazeteci İsmet Berkan'la görüştüğünde de savaşçı bir dil kullanmamıştı.

Barışı kimler istemiyor?

Kürt sorununda bir yandan çözümü yükses sesle dile getiren yaklaşımlar devletin çeşitli merkezlerinden yankılanırken, bir yandan da savaş isteyenlerin sesi duyuluyor. Kürt sorununda çözüm sürecinin basit bir el sıkışmayla gerçekleşmeyeceği çok açık. Bu, çok sert bir süreç olacak. Sert bir süreç olacak çünkü, savaşın devamından çıkarı olanlar var. Bunun en başında Türkiye'de savaşan ve savaştığı için, şehitlik onuru gibi, "Askerlerimiz dağ bayır demeden ülkeyi teröre karşı koruyor" gibi vurgularla politikada söz sahibi olmaya devam edenler geliyor.

Savaşı isteyen bir başka güç ise Ergenekon adı verilen derin mekanizma. Kürt illerinde süren "düşük yoğunluklu savaş" bu çeteye kendini meşrulaştırmak için zemin yaratıyor. Sadece zemin değil, ayrıca silah, cephane, olanak ve en önemlisi para yaratıyor. Zamanın başbakanı Çiller'in "Vatan için kurşun atan da, yiyen de şereflidir" sözü, kirli savaşın derin devleti nasıl meşrulaştırdığını da gösteriyor.

Barışı istemeyen bir başka güç ise faşistler ve ırkçılar. Irkçı ve faşist parti açısından koyulaştırılmış bir propaganda için, milliyetçi ve linççi histerinin örgütlenmesi için, savaşın sürmesi gerekiyor. MHP 2007 genel seçimlerinde seçim meydanlarında idam vurgusu yaparak kampanya yaptı.

Barışı istemeyen güçler arasında korucular, özel timciler, suikastçiler, sermaye sınıfının Kemalist kanadı da sayılabilir.

Kürt hareketinden yıllardır "Ayrı bir Kürt devleti" talebi yükselmemesine rağmen, bölünme paranoyasına kökten bağlı bir biçimde politika yapan tüm güçler barış sürecine karşı. Bu paranoya, işçi sınıfını Kürt-Türk, bölücü-bölücü olmayan biçiminde böldüğü için her zaman devletin de işine geliyor.

Bu yüzden hem milliyetçi paranoyayı okşayan hem de kazık gibi statüko savunucusu olan sol milliyetçiler de Kürt sorununda barışçıl çözümün karşısında.

Özetle, demokrasinin gelişmesini, sınırlarının daha da açılmasını kendi çıkarlarına aykırı gören güçler Kürt sorununda şu ya da bu derecede çözümsüzlükten yana.

Engeller

Kürt hareketi, barış isteğini ilk kez dile getirmiyor. Uzun süredir Kürtler barış istiyor, haklı taleplerini dile getiriyor ve ayrı bir devletten değil, kardeşçe ama gerçekten kardeşçe bir arada yaşamaktan söz ediyor.

Barışa alerjisi olan güçler ise her seferinde olduğu gibi bu sefer de engeller çıkartıyor, çıkartmaya da devam edecek.

PKK'nin eylemsizlik kararını açıkladığı gün DTP'ye yönelik operasyonların başlaması, çözümden söz ettiği günlerde Abdullah Gül'ün "kayıp trilyon" davasından yargılanması girişimleri, PKK'nin eylemsizlik kararının uzatılacağı günden önce KESK'e yönelik jandarma operasyonları barış sürecinin hangi engellerle karşılaşabileceğinin ipuçlarını da gösteriyor.

Sorun siyasi, çözüm de

İmralı'dan Abdullah Öcalan da, Kürt aydınlar da, bir 'akil adamlar" heyeti oluşturulması önerisine sahipler. Hatta giderek görüşmelerin kapalı kapılar ardından yapılması önerisi de dillendiriliyor.

Her türlü önerinin dile getirilebileceği ve tartışılacağı bir dönemden geçiyoruz. Sosyalistler bu dönemde Kürt sorununun esas olarak siyasi bir sorun olduğunu anlatmak ve siyasi çözüm için, Kürt halkının siyasal haklarının ve temsilcilerinin sorunun çözümünde temel muhatap alınması için mücadele etmek zorundadır.

İki temel hedefimiz olmak zorunda: Birincisi, çözümün garanti altına alınması ve Kürt halkı lehine gelişen bir süreç olarak işlemesi. Çözüm istemeyenlerin de, çözümden yana görünen çeşitli devlet merkezlerinin de DTP milletvekillerini muhatap olarak görmemek gibi bir saplantıları var. DTP ile görüşmek için DTP'ye bir dizi şart koşanlar, çözüm sürecini tıkamaktan başka hiçbir iş yapmış olmayacaklar.

Özellikle, DTP milletvekillerine PKK'nin terörist olduğunu söyletmeye çalışmak, yüksek sesle "Biz çözümden yana değiliz" demenin farklı bir biçimidir.

Sosyalistlerin atması gereken ikinci adım ise, ırkçılığa, milliyetçiliğe ve savaş isteyenlere karşı en geniş mücadele cephesini oluşturmaktır.

DTP'ye operasyon yapıldığında bu operasyonun demokrasiye karşı olduğunu, KESK'e Kürt sorunu bahanesiyle operasyon yapıldığında bu saldırının tüm emek güçlerini bölmek üzere yapıldığını anlatmak ve baskıya maruz kalanların yanında olmak zorundayız.

Kürt sorununun çözümünün en başta işçilerin birliğini geliştirecek, işçilerin bölünmüşlüğüne karşı en önemli adımların başında geldiğini anlatmak zorundayız.

Kürt halkı onyıllardır hakları için mücadele ediyor.

Şimdi, Kürt halkının koşulsuz bir biçimde yanında olmanın, kitlesel bir biçimde "Hepimiz Kürdüz, hepimiz DTP'liyiz!", "KESK'i değil, silahları susturun" sloganlarını haykırmanın tam zamanıdır.

● Kirli savaşa bugüne dek 500 milyar dolar harcandı. Bu paranın beşte ikisi ile Türkiye'nin dış borçları ödenebilir, IMF ve Dünya Bankası'ndan tamamen kurtulanabilirdi. Paranın geri kalanı ile Kürt bölgesinde 8 tane GAP projesi bitirilebilirdi. Onca para dağı, taşı bombalamaya harcandı. Vergilerimiz tanka, uçağa, tüfeğe harcandı.

● 25 yıllık savaş boyunca 40 binden fazla insan yaşamını yitirdi. Ölenlerin yüzde 80'i Kürt'tü.

● 17 bin Kürt faili meçhul cinayetler sonucu yaşamını yitirdi.,

● Cepheye sürülen Türk gençlerinin başına kötü şeyler geldi. Dağlıca'da ve Aktütün'de olanlar gibi. Savaştan sağ dönmeyi başaranlar ciddi psikolojik sorunlar ve toplumsal uyumsuzlukla baş başa bırakıldı

● Faşist hareket ve ırkçılık Kürtlere karşı yürütülen savaştan beslendi. demokratik haklar sürekli askıya alındı. Bir çok grev "terör" ve "güvenlik" gerekçeleriyle yasaklandı.

2005, Şemdinli. Umut Kitabevi iki astsubay ve bir itirafçı tarafından bombalandıktan sonra.

Ergenekon ve Fırat'ın Doğusu

Kürt sorununda çözüm yönünde atılacak adım, Ergenekon davasının sonuçlanmasıyla da sıkı sıkıya bağlı.

Darbeci bir iç savaş örgütlenmesi olan Ergenekon, uzun yıllar kirli savaştan beslendi. Bazı PKK itirafçıları bu savaş sırasında izlenen, savaş yasalarına göre bile yasadışı olan yöntemleri anlattı. Kürt gençlerinin nasıl evlerden kaçırılıp öldürüldüğünü, kuyulara nasıl atıldığını, binlerce faili meçhul cinayetin aslında JİTEM denilen özel örgütlenme tarafından işlendiğini anlattılar.

İtirafçıların tarif ettiği yerlerden gerçekten de cesetler çıktı.

BOTAŞ kuyuları kazıldığında insan kemikleri ve giysi parçaları çıktı toprağın altından.

Şimdi, Ergenekon çetesi paçasını kaptırmışken, Kürt sorununda en kirli yönetmlerle suç işleyenlerin yargılanması için mücadele etmek gerekiyor.

Ergenekon, sadece darbe yapmaya çalışanlardan oluşan bir çete değil. Darbe yapmak için güce, silaha ve en önemlisi politik ve ideolojik bir tabana ihtiyaç duyan bir örgütlenme. Darbe için, milliyetçi bir histerinin yaygınlaşması ve bu histeri etrafında bir kitle tabanı yaratılması da gerekiyor. Kürt sorunu, bu milliyetçi linç havasının yaratılması için Ergenekon'a bulunmaz bir fırsat sundu. Katiller, çoğu kez, "tanınan iyi çocuklar" olarak savunuldu. Kürtlerle savaşta gösterdikleri kahramanlıklar anlatıldı.

Bu kahramanlık destanının en önemli bölümleri, asit kuyuları, işkence, kitapçıların bombalanması, Kürt aydınlara yönelik suikastler, iş adamlarının öldürülmesi, hep gizlendi.

Bugün ise artık bu gerçek gizlenemez halde. Ergenekon davası, demokrasinin genel seyrinin genişlemesi davası olduğu kadar, aynı zamanda Kürt halkının özgürlük davasıdır.

Ergenekon davasının sonuna kadar gidilmesi ve katillerin ve darbe girişimcilerinin en ağır cezalara çarptırılması, Kürt sorununda çözüm için atılacak bir adım olacaktır.

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk'ün çözüm çağrısı Türk ve Kürt kamuoyunu birleştirdi.

Kürt sorununda çözüm için

29 Mart yerel seçimleri Kürt illerinde Kürt halkının temsilcisinin hangi siyasi güç olduğunu keskin bir biçimde kanıtladı. AKP 29 Mart seçimlerini Kürt illerinde referandum olarak ilan etti ve referandumu kaybetti.

Kürt halkı iradesini ortaya koydu. 29 Mart, Kürt sorununda çözüm için de önemli bir milat olarak görülmeli.

Biz, koşulsuz bir şekilde Kürt halkının yanındayız. Kürt halkının kendi kaderini belirlemesi için de mücadele ediyoruz. Bu mücadelemizde ortaklaştığımız bir dizi talep var:

1. Çözüm için Kürt hareketi ve öncelikle meclisteki DTP milletvekilleri muhatap alınmalıdır. DTP milletvekilleri, en başta Kürt sorununun çözümü için meclise girdiler. Başbakanın Barzani'yle, Talabani'yle görüşüp DTP milletvekilleriyle ve DTP Genel Başkanı Ahmet Türk'le görüşmemesi kabul edilemez. DTP'li belediye başkanlarına silahlı örgüt yöneticisi muamelesi yapılamaz.

2. Ölüm değil çözüm! PKK eylemsizlik kararını uzattı. Şimdi devletin de her türlü operasyona son vermesi ve siyasi çözüm için gereken iklimin yaratılmasında rol alması gerekiyor.

3. Anadilde eğitimden, örgütlenme ve kendini ifade etme özgürlüğüne kadar yeni Anayasa tartışmalarında Kürt halkının talepleri mutlaka kapsanmalıdır.

4. Her türlü ırkçı, milliyetçi yasa kaldırılmalıdır. Irkçı yayınlar yasaklanmalı, hâlâ Kürt halkının varlığını tartışan propagandaya izin verilmemelidir.

Mutluyuz, itaat etmiyoruz!

Türkiye'de resmi ideoloji ya da bilinen ismiyle Kemalizm iflas etmiştir. Kemalizm'in toplumsal sorunlara yönelik "çözümsüzlük politikaları" yenilgiye uğramıştır. Bu nedenle de Kemalizm'in yeni "ilah" ve "ilahelere" ihtiyacı vardır. İşte Türkan Saylan'ın cenazesinde yaşananlar, O'na yaşamının büyük bir bölümünde gösterilmeyen ilginin birden bir patlama noktasına gelmesi bana bunu düşündürdü. Evet, Türkan Saylan artık Kemalizm'in yeni "ilahe"sidir.

Saylan'ın dünya görüşü ile dünya görüşlerimiz çok farklı. Ancak, kendisinin inandığı düşünceler doğrultusunda ilkeli ve kararlı bir insan olduğuna inanıyorum. O ve kurmuş olduğu Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD)'nin İttihattı Terakki den bu yana kalan "Türkleştirme" politikasının kararlı savunucularıydılar.

2005 yılında Vatan gazetesinde yaptığım bir söyleşide "Baba beni okula gönder" gibi kampanyaların, aslında "sömürgeci" kampanyalar olduklarını belirtmiştim. Hala aynı düşüncedeyim.

Cumhuriyet öncesinden bu yana bir Türkleştirme politikası çerçevesinde Kürt çocukları ve gençleri, resmi ideoloji ve buna bağlı olarak resmi tarihin yalanları ile adeta fikirsel bir bombardımana tabi tutulmaktadırlar.

Yatılı bölge okulları veya Kürt kızlarının alınıp birebir bir "cumhuriyet vatandaşı" olarak yetiştirilmelerini amaçlayan sözkonusu kampanyalar, hep aynı amaca hizmet etmektedir.

Oysa gerçek demokrat ve entelektüel tavır, okuma bilmeyen herkesin okuma öğrenmesi için bir çalışma yapmalarının yanında, her etnik kimlikten gelen bireyin kendi anadilinde ve kültüründe eğitim hakkını savunmaktır.

Kürt çocukları, kendi anadilleriyle ve kendi kültürlerini öğrenerek eğitim almadıkça özgürleşemezler.

Türkan Saylan'ın ölümünün ardından pek çok insan konuştu. Bunlardan biri de Prof Necla Arat'tı. Bir televizyon kanalında düşünce özgürlüğünden sözediyordu. Bir an düşündüm. Benim için Necla Arat ve düşünce özgürlüğü kavramı çok zıt iki anlam ifade ediyor.

2002 yılıydı. Almanya'da "kadın hakkı insan hakkı mıdır?" başlıklı bir konferansa katılmıştım. Konuşmacılardan biri de Necla Arat'tı. O konuşmasını yaptı, bir süre sonra ben konuştum. Konuşmamda "Devlet güçlerinin Kürdistan'da kadınlara yönelik cinsel işkence yöntemleri kullandıklarını, fail polis ise şikâyetin daha kolay olduğunu ancak fail asker ise kadınların şikâyetten korktuklarını örnekleriyle anlattım. Ve militarist politikaları eleştirdim".

Konuşmama devam ederken, birdenbire Necla Arat ayağa kalktı "ben orduma laf söylettirmem" diyerek bağırmaya başladı. Ortalık karıştı. Toplantı sona erdi. Ertesi gün Türkiye'ye döndüğümde bir basın ordusuyla karşılaştım.

Özelikle, Hürriyet gazetesinde manşet yapılmıştı. Kürdistan kavramını kullanmış olmam ve orduyu eleştirmem, bana tehdit ve hakaret oluşturan söylemlerle manşet yapılmıştı. Ve bütün haberler Necla Arat' ın benim aleyhime açıklamaları vardı. Sözkonusu haberler nedeniyle Genelkurmay başkalığı hakkımda suç duyurusunda bulundu. Necla Arat ise Genelkurmay'ın tanığı olarak hakkımda açılan davada ifade verdi. İfadesi sırasında Genelkurmay başkanının kendisini bizzat arayarak teşekkür ettiğini söyledi.

Bu nasıl bir ironi… Necla Arat ve düşünce özgürlüğü?

Ben şahsen Kemalistlerin ve herkesin düşünce özgürlüğünü sonuna kadar savunuyorum. Ancak onlar sadece kendi düşüncelerinin özgürlüğünü savunuyorlar.

Türkiye, totaliter bir devlet yapısına sahip..Herkes uygulanan politika sonucu adeta küçük bir "devletçik" olmuş durumda.

Simon Tormey şöyle diyor; "totaliter rejimlerde toplumların dokusuna işlemiş olan terör, yalnızca itaati sağlamakla kalmaz, bireyi egemen ideolojinin dünya görüşünü benimsemeye de zorlar".

Onlar itaat ediyorlar. Biz belki azınlığız, ama mutluyuz… İtaat etmiyoruz...

Av. Eren Keskin

İnsan hakları aktivisti ve bir darbe karşıtı olan Eren Keskin bu makaleyi sesonline.net için yazdı

sosyalist işçi

Eğitim-Sen Ankara'ya yürüyor

Şimdi yola çıkma zamanıdır

Eğitim-Sen 3-6 Haziran'da Ankara'ya yürüyor. "Toplu Sözleşme İçin Alanlardayız, Ankara'dayız" sloganıyla düzenlenecek yürüyüşün bir dizi talebi var. Eğitim işkolundaki tüm çalışanların iş güvenceli ve kadrolu çalışmasından, bilimsel ve kamusal eğitim hakkının garanti altına alınmasına, ek ders yönetmeliğinin yeniden düzenlenmesinden vergide adalete kadar bir dizi talep, toplu sözleşme için gerçekleşecek yürüyüşün sloganları arasında.

Geçtiğimiz haftalarda ilan edilen Eğitim-Sen yürüyüşünün önemi sadece bu talepleri savunmasına değil. Yürüyüş, KESK'e yönelik operasyonlarla da çakıştı.

Operasyonlar sonucunda gözaltına alınan on sekiz kamu çalışanı tutuklandı. Eğitim-Sen yürüyüşü dört koldan düzenleniyor ve bu kollar arasında Kürt emekçilerin yoğun olarak yaşadığı iller de var doğal olarak. Bu, 6 Haziran Ankara mitinginin ve öncesindeki yürüyüşlerin aynı zamanda barış yürüyüşü de olacağını gösteriyor.

Halkların kardeşliği vurgusu, KESK'in tüm mücadelerinde en temel duygu olarak belirginleşti şimdiye kadar. Bugün, KESK'e yönelik baskılar artmışken, toplu sözleşmeler dönemi aynı zamanda çetelere de karşı, kirli savaşın devamını isteyenlere de karşı, silahların susmasını istemeyenlere de karşı bir eylem olacak.

Sosyalistler bu eylemde en ön safta olmalı.

"KESK'i değil, silahları susturun", "Hepimiz Kürdüz, hepimiz DTP'liyiz!" sloganları, bugün Kürt sorununda çözüm arayışlarının hiç olmadığı kadar yoğun tartışıldığını düşünürsek, çok daha önemli, çok daha acil.

Eğitim-Sen'in talepleri:

- Bilimsel, laik, demokratik, kamusal eğitim istiyoruz.
- Çocuklar için kreş, beslenme, temiz su ve yılda en az iki defa sağlık taramasından geçirilmesini istiyoruz.
- Eğitim işkolundaki tüm çalışanların iş güvenceli ve kadrolu çalışmasını istiyoruz.
- Eğitimde demokratik yönetim istiyoruz.
- Vergide adalet istiyoruz.

Ek ders yönetmeliğinin yeniden düzenlenmesini istiyoruz.

DSİP, Eğitim-Sen yürüyüşünde hem sendikanın taleplerine sahip çıkacak hem de krizin yükünü patronların ödemesi, işsizliğe karşı mücadele, zenginlerin vergilendirilmesi gibi taleplerin yanı sıra, darbecilerden hesap sorulması, Ergenekon davasının sonuna kadar gidilmesi gibi siyasi talepleriyle de yürüyüşte yerini alacak. Sadece yürüyüşte yerimizi almayacağız, Eğitim-Sen mitinginin inşacılarından da olacağız.

Margulies'in kızdırdığı darbeciler

Kocaeli Kitap Fuarı'nda 'Ergenekon neyin simgesi' başlıklı toplantıda konuşan yazarımız Roni Margulies'in sözleri İşçi Partili provokatörler tarafından kesildi. İP'e bağlı Kaynak Yayınları çalışanı olduklarını söyleyen iki darbe yanlısı duydukları karşısında toplantıyı sabote etmek istedi, kendilerini salondan çıkartmak isteyen güvenlik görevlilerine saldırdı. Roni Margulies, genel başkanları Ergenekon Terör Örgütü yöneticiliği suçlamasıyla Silivri'de yatan İP'lileri neden kızdırmıştı? İşte Margulies'in sözleri:

"*Bu örgütlenmenin adının Ergenekon olduğunu biliyoruz. İlhan Selçuk, Mustafa Balbay, Türkan Saylan gibi isimler yakalandığında 'Bunlar mı darbe yapacak?' diye yaygara koparıldı.*"

"*Tabi ki darbe yapamazlar. 187 fail yakalandı. Bunlar darbe yapmayacaklardı. Bunlar sivil kısımları. Mustafa Balbay'ı Cumhurbaşkanı olarak düşünmüşler. Bu örgütlenme bugüne kadar ortaya çıkandan ibaret değil. Yaygara koparıldıktan sonra arkasından gömülü silahlar çıkıyor. Bu Ergenekon korosu, 'özür dileriz varmış' demiyor. Bu silahlar kendi kendilerine mi gömülüyorlar. Birileri bu silahları bir amaçla gömüyor. Darbe olacağı zaman sadece o silahlarla yapılmayacaktı. O silahlar yaşadığımız ortamı daha da karmaşık hale getirmek için oraya gömüldü. Hrant Dink'i vurmak, Cumhuriyet Gazetesi'ne bomba atmak gibi şeyler için konuldu o silahlar. Genelkurmay'ın söylediği açık. Şeriata karşı örgütleniyorlar. Türkiye'de şeriat tehlikesini gösterir hiçbir kanıt yok.*"

6 Temmuz'da Hrant için Beşiktaş'tayız 18 Temmuz'da darbecilere karşı yürüyoruz

Darbeci örgütlenme Atatürkçü Düşünce Derneği miting yapmış, tiyatrocular yürümüş, 19 Mayıs'a denk gelen Türkan Saylan'ın cenazesi Ergenekon yanlısı bir gösteriye dönüşmüştü. Ergenekon korosu, soruşturmanın durdurulmasını ve darbecilerin özgür kalmasını istiyordu. Ergenekon operasyonunun 12. dalgasının yarattığı velvele bir anda çöktü ve gerçekler birer birer ortaya döküldü.

Sosyalist İşçi başından beri durumu doğru olarak tespit etti: Bu büyük bir yarılmaydı ve herkes bir tarafta duruyordu. Ya darbecilerden yanasınız ya halktan ve demokrasiden yana. Saylan sever Kemalist solun "ne şeriat ne darbe" sözlerinin bir yalan olduğu açıkça görüldü. Onlar "şeriata" karşıydı, darbeyi açıkça destekleyenler gibi, ama arkadaşımız Hrant'ı arkasından vuran Ergenekoncu katillere karşı değillerdi. Katillere karşı suskun kalmayı tercih ettiler.

Velvele şimdilik durdu. Bir sonraki gelişmede tekrar bağırmaya başlayacaklar. Normal, 20 Temmuz'da darbeci generaller ilk kez mahkeme karşısına çıkıyor. 4 darbe ve sayısız muhtıranın gerçekleştiği bu ülkede ilk kez darbeciler hesap verecek. Ergenekon korosunun kopardığı yaygaradan bir an bile çekinmemek gerek. Ok yaydan çıktı. Mutlaka hesap verecekler ve darbeler defteri kapatılacak.

Önümüzde iki önemli tarih var.

Hrant Dink'in katilleri 6 Temmuz'da yine mahkemeye çıkarılıyor. DSİP'liler o gün yine Beşiktaş'ta olacak. "Hrant'ın katili Ergenekon çetesi" diye haykıracağız. Bu gösteri güçlü olmalı. Demokrasiden ve özgürlükten yana olan herkesi 6 Temmuz sabahı 10'da Beşiktaş'ta olmaya çağırıyoruz.

Generallerin mahkemesinden 2 gün önce İstanbul'da Beyoğlu'nda bir kez daha darbelere karşı ses çıkartacağız. 70 Milyon Adım Koalisyonu 4. yürüyüşünü gerçekleştirecek. Adalet isteyecek. Bu gösterinin kitlesel olması Ergenekon soruşturmasına toplumsal destek anlamına gelecek. 18 Temmuz'da ne kadar kalabalık olursak darbecilerin özgürlük umudu o kadar kırılacak. DSİP bütün güçleriyle bu gösteriye katılacak. Tüm dostlarımızı birlikte yürümeye çağırıyoruz.

Volkan Akyıldırım

Kim gömdüyse o çıkarsın

Türkiye ile Suriye ve Irak sınırındaki mayınların temizlenmesi geçen haftanın en hararetli tartışmasıydı. Dört tarafı düşmanlarla çevrili Türkiye'nin sınırları 984 bin 313 mayınla doldurulmuştu. Bunların yarısından fazlası 1956-1959 yılları arasında Suriye sınırına gömülmüştü. Bölgede yaşayan yüzlerce insan mayınlara bastı, kolunu, bacağını ya da hayatını kaybetti.

Şimdi Türkiye'nin önümüzdeki 5 yılda mayınları temizlemesi gerekiyor. 'Kim onları gömdüyse şimdi çıkarır' diye düşünmek doğaldır.

Dünyanın 4. büyük ordusuna sahip olan bir devletin nasıl gömdüyse öyle çıkarması ve bu utanca son vermesi beklenir. Ancak mayınları gömenler şimdi 'biz çıkartamıyoruz' diyor.

1992'de işbaşındaki hükümet TSK'ya "mayınları temizleme" görevini vermişti.

1999'da Türk Silahlı Kuvvetleri "biz bu mayınları sökeriz' demişti.

Ordu 2001'e kadar kılını kıpırdatmadı.

Türkiye toplumu acı gerçekle yüzleşti, meğer bu devasa bütçeye ve insan kaynaklarına sahip olan Türk ordusu gömdüğü mayınların yerlerini bile bilmiyor. Yağmur almış, götürmüş…

TSK 1999'da kendi gömdüğü mayınları çıkartabileceğini söylemişti.

10 yılda ne değişti?

TSK'nın elindeki askeri teknoloji mi geri kaldı?

Yoksa yeterli sayıda mayın uzmanı mı yok? 10 yıl sonra "biz temizleyemeyiz" diyen TSK'nın gerekçesi ise gereken "teçhizat ve tecrübeden" yoksun oluşu. Peki o zaman neden bu kadar büyük bir ordu var? Bu ordu hep erlerden mi oluşuyor? O kadar para sadece silaha mı yatırılıyor?

2001'de AKP hükümeti Genelkurmay'a mayınları temizlemesi için istediği 44.7 milyon dolarlık bütçenin 17 milyon dolarlık kısmını tahsis etti. Bu parayla pahalı makinalar alındı.

2004'e gelindiğinde anlaşıldı ki TSK bu işi yapamayacak. Bir üç yıl da buradan kaybedildi.

Şimdi herkes İsrail'in mayınlı arazileri temizlemesi karşılığında devasa verimli araziyi 49 yıl boyunca kullanmasına itiraz ediyor. Bu itiraz haklıdır. Bu topraklar kolu, bacağı kopan, bölgenin fakir halkına dağıtılmalı. Ancak asıl skandal İsrail değil, mayınları gömenlerin vurdum duymazlığı.

Mayınları kim gömdüyse o çıkarmalıdır. TSK'nın elinde yeteri kadar para vardır.

Selim Işık

■ Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!
devrimci sosyalistlere güç ver
www.dsip.org

Kitle Grevi ve Sendikalar
Rosa Lüksemburg
sosyalist işçi satıcılarından isteyebilirsiniz

27 Mayıs darbesi ve 1974 Karanfil Devrimi

İlerici darbe olur mu?

Doğan TARKAN

Darbeyi destekleyen "sol" kanat 27 Mayıs darbesini aklamak için yeni bir "açılım" buldu: 1974 Portekiz Devrimi.

İki darbeci yazar, CHP'den **Bedri Baykam** ve TKP'den **Kemal Okuyan** 27 Mayıs üzerine yazdıkları yazılarda darbenin devirdiği DP iktidarını *"Hiçbir meşruiyeti kalmayan, halk düşmanı, gerici bir iktidar"* (Kemal Okuyan) ve *"27 Mayıs meşruiyetini tamamen kaybetmiş bir iktidara karşı yapılmıştı"* (Bedri Baykam) diye tanımlayarak 27 Mayıs darbesini aklıyor. Kemal Okuyan *"...devrimci dönüşümlerin bir yerinde mutlaka '27 Mayıscı' bir damar olacak"* diyerek daha da ileri gidiyor.

Her iki "solcu" yazar 27 Mayıs'ın meşruluğunun kanıtı olarak 1974 yılı Portekiz'ini gösteriyorlar.

DP iktidarını tanımlarken hemen hemen aynı ifadeleri kullanan Bedri Baykan ve Kemal Okuyan 1974'de Portekiz'de yaşananlarla da darbelere meşruiyet kazandırmaya çalışıyoR.

Portekiz Devrimi'nin kronolojisi

● **25 Nisan 1974**
Subaylar faşist Caetano rejimini devirdiler ve Vaetano'nun yerine Spinola başkan oldu.

● **1 Mayıs 1974**
Darbeden 5 gün sonra 500 bin işçi Lizbon'da yürüdü.

● **27-28 Eylül 1974**
Spinola "sessiz çoğunluğu" gösteriye çağırdı ve darbe yapmaya çalıştı. İşçiler yollara barikatlar kurdular. Sağcı darbeciler tutuklandı, Spinola Brezilya'ya kaçtı.

● **11 Mart 1975**
Gene Spinola önderliğinde sağcılar Lizbon'da işçilere saldırdılar. İşçiler polis karakollarını ve cuntanın askeri kanadının binalarını çevirdiler. darbeciler yenildiler ve Spinola bir kere daha ülke dışına kaçtı.

● **Yaz 1975**
Büyük işçi gösterileri. Fabrika işgalleri ve grevler. Orduda asker ayaklanması.

● **25 Kasım 1975**
Sağcılar bir kere daha harekete geçti. B u defa ordu içindeki sol kanata saldırdılar.

Darbeciler bu defa başarılı oldular ve ordu içindeki solu yendiler.

Portekiz Devrimi yenildi.

1974'de Portekiz'de ne oldu?

1974 yılında Portekiz'de 50 yıldır iktidarda olan bir faşist parti vardı. 28 Mayıs 1926'da Portekiz'de bir darbe oldu. İki yıl sonra **Antonio de Oliveira** Salazar iktidara geldi ve **Estada Novo** adlı faşist devleti kurdu.

Yaklaşık 50 yıl sonra bir darbe Salazar'ın kurduğu bu rejimi deviriyor. Ne var ki 1974'de Portekiz'de yaşananlar ile 1960'da veya 71'de veya 80'de veya günümüzde Türkiye'de yaşananlar arasında hiçbir benzerlik yok.

O yıllarda ve hâlâ Avrupa'nın en yoksul ülkesi olan Portekiz aynı zamanda 5 sömürgeye sahipti: **Angola, Mozambik, Gine Bissau, Sao Tome** ve **Doğu Timor**. Bu beş sömürgeden Afrika kıtasında olan ilk üçünde 1960'larda başlayan ulusal kurtuluş hareketleri vardı ve her üç hareket de oldukça başarılıydı.

Portekiz bütçesinin yarısı sömürge savaşlarını sürdüren orduya gitmekteydi ve sadece 9 milyon nüfusu olan Portekiz sömürge savaşlarını sürdürebilmek için gençleri 4 seneliğine askere almaktaydı.

Bu yoksul ülkede 150 şirket tüm ekonomiyi kontrol etmekteydi. İçlerinden birisi **Companhia Uniao Fabril (CUF)** Gine Bissau'nun büyük bir kısmına ve Portekiz'in gayrı safi milli hasılasının yüzde 10'una sahipti.

25 Nisan 1974'de ordu içinde faşist diktatörlüğe karşı olan ve sömürge savaşından bıkmış yüzbaşıların oluşturduğu **Movimento das Forças Armadas, MFA** (Silahlı Kuvvetler Hareketi) darbe yaptı.

MFA bir yandan da Genelkurmay 2. Başkanı **Antonio de Spinola** ile ittifak içindeydi.

Spinola sömürge savaşlarında bulunmuş bir komutandı ve daha önce Salazar'ın yerine geçmiş olan **Marcello Caetano** tarafından görevinden alınmış olmasına rağmen yüzbaşılar darbesi öncesinde gene aynı Caetano tarafından desteklenmekteydi.

25 Nisan günü yanyana gelen bu güçler **Ulusal Selamet Komitesi**'ni kurarak darbeyi gerçekleştirdi.

Faşist Caetano'nın kendisini devirecek güçlerle ittifak kurmasının tek nedeni beklenen güçlü işçi hareketiydi.

Nitekim darbecilerin kontrolündeki radyo halktan evlerinde kalmasını ısrarla istemesine rağmen işçiler sokaklara döküldü. Darbeyi gerçekleştiren askerlerin silahlarının namlularına kırmızı karanfiller takıldı.

Darbeden kısa süre sonra başta Portekiz Komünist Partisi ve Sosyalist Parti olmak üzere bir dizi sol örgüt ortaya çıktı.

Gene darbeden 5 gün sonra, **1 Mayıs'ta 500 bin emekçi gösteri yaptı**. (Portekiz nüfusunun 9 milyon olduğu düşünülürse her 18 Portekizliden birinin 1 Mayıs gösterisine katıldığını çıkarabiliriz.)

Sonraki günler özgürlük günleri oldu. Her tarafta işçiler sokaklara çıktı. Bir çok fabrika işgal edildi.

Kır yoksulları toprakları işgal etti.

Memurlar işyerlerindeki eski faşist yöneticileri ayıklamaya başladılar. Okullarda ve üniversitelerde de aynı şey yaşandı.

Eski faşistlerle işbirliği içindeki sağ kanat 3 kez darbe yapmaya kalkıştı.

27-28 Eylül 1974 darbesi işçilerin barikatları önünde yenildi. Darbenin lideri Spinola Brezilya'ya kaçtı.

Ertesi yıl Spinola tekrar darbe girişiminde bulundu ve gene yenildi, tekrar Brezilya'ya kaçmak zorunda kaldı.

Ama sonunda **25 Kasım 1975**'de sağcı darbe başarılı oldu ve ordu içindeki sol kanadı temizledi. Asker komitelerini dağıttı. Grevlere son verdi.

Portekiz Devrimi artık yenilmişti.

27 Mayıs ve Portekiz Devrimi

35 yıl önce Portekiz'de yaşananları 27 Mayıs 1960 darbesi ile benzetmek tek kelime ile cahillik veya bilinçli bir çarpıtma.

27 Mayıs'ta darbeciler iktidarı ele geçirdi ve ordunun durumunu güçlendirdi.

Yıktıkları Demokrat Parti hükümeti Kemal Okuyan ve Bedri Baykam'a göre meşru değil. Neden?

DP büyük bir halk desteğine sahip. Üst üste bütün seçimleri kazanıyor. Buna rağmen meşru değil ve "halk düşmanı."

Neden? Çünkü zinde güçlerin desteğine sahip değil. Çünkü Portekiz'de üniversitelerden temizlenen profesörler Türkiye'de 27 Mayıs öncesinde darbeyi çağırıyorlar. Aynı şekilde Portekiz'de temizlenen bürokrasi 27 Mayıs'ta darbeyi destekliyor. Yani TKP'li Kemal Okuyan ve Bedri Baykam, kendileri de zinde güçler olarak DP iktidarını halk düşmanı ilan ediyor. Bu iki zat zaten bugün de AKP hükümetini meşru görmüyor. AKP'den büyük halk olduğunu söyledikleri günlerde AKP oy oranını yüzde 47'ye çıkardı.

Zinde güçlerin bütün saldırılarına rağmen AKP hala kendisinden sonra gelen iki partinin toplamı kadar oy alıyor ve TKP oy kaybetmiş durumda.

Portekiz'de ise darbe ile birlikte büyük bir devrimci işçi hareketi başlıyor. Sadece Portekiz'de değil bütün Avrupa'da egemen sınıflar korku içinde. Devrim, sosyal devrim bekleniyor ve bu nedenle 1-2 yıl içinde 3 darbe girişimi daha oluyor. Ta ki devrim nihai olarak yenilene kadar.

Türkiye'de 27 Mayıs sokağa çıkma yasağı ilan ederken, Portekiz'de yüzbinlerce işçi sokaklarda gösteri yapıyor. Özgürlük istiyor.

Portekiz işçileri sadece özgürlük istemiyor, özgürlükleri ele geçiriyor. Mücadele ediyor. Ya Türkiye? 27 Mayıs sonrasında? Zinde güçler dışında kime özgürlük var? İşçi hareketi nerede?

Portekiz'de işçiler ve namlularında karanfil olan askerler, askeri ve sivil hapishaneleri basım mahkumları serbest bırakıyorlar. Türkiye'de 27 Mayıs DP'lilerin yanı sıra bir avuç olan solcuları da tutukluyor.

Tabii bir de işin sömürge savaşı kısmı var. Portekiz ordusu Angola, Mozambik ve Gine Bissau'da savaşırken ve bu savaştan bıktığı için ayaklanıyor.

25 Nisan'ı izleyen günlerde Portekiz Ordusu sömürge savaşlarından çekiliyor. Portekiz sömürgelerinde emperyalizmin çıkarlarını savunmak ABD'nin görevi haline geliyor.

Ya Türkiye?

Kürt sorununda, diğer azınlıklar konusunda her hangi bir ileri adım var mı?

Kürtlerin kimlikleri mi tanınıyor, yoksa onlar da mı baskı altına alınıyor?

27 Mayıs 3 kişiyi idam ediyor. Neden idam edildikleri belli değil. Tek neden ya da amaç gözdağı vermek. Nitekim Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde CHP ve MHP Tayyip Erdoğan'ı idam etmekle tehdit ediyorlardı.

Ve bütün bu aptalca darbe şakşaklığı son yılların en güçlü egemen sınıf partisini daha da güçlendiriyor.

AKP iktidarı gücünü aptal darbecilerden alıyor.

Portekiz'de ise devrim yenilene kadar işçiler güçlerini kendi mücadelelerinden alıyorlardı.

Son nokta, Portekiz Komünist Partisi hep Spinola'yı destekledi. 25 Nisan'dan sonra iki kere daha darbe yapmaya çalışan eski sömürge generalini destekledi.

Kemal Okuyan ile dayanmaya çalıştığı gelenek arasında böyle bir benzerlik var.

Marksizm sohbetleri

Rosa Lüksemburg'un cesedi

Bugünlerde Rosa Lüksemburg'un cesedinin yıllardır bir hastanenin morgunda olduğu ve mezardaki cesedin bir başkasına ait olduğu tartışılıyor.

Dönemin canilerinin Rosa Lüksemburg'un cesedinden bile kokrmuş olmaları muhtemel. Rosa Lüksemburg çünkü çağının en önemli devrimcisiydi. En önemli hatibi, en parlak ve üretken yazarıydı.

Ama hepsinden önemlisi en korkusuz devrimcisiydi.

Rosa Lüksemburg'un devrimci marksist geleneğe yaptığı katkılar neredeyse sınırsızdır. Daha lise yıllarında genç bir devrimciyken içine atıldığı işçi mücadelesinden bir kez bile kopmadan ölümüne kadar tarihin tekerleklerinin ezilenler lehine dönmesi için uğraştı.

Hapis yattı, gizlenmek zorunda kaldı, ama yaşamına daima aynı ilke, işçi sınıfının kaderini birebir paylaşma ilkesi yön gösterdi.

İşçi sınıfının kitlesel eylemlerinin yaratıcı gücü hakkında 1905 Rus devriminin deneylerinden yola çıkarak kaleme aldığı yazılar, kitle grevlerinin, ekonomik ve siyasi taleplerle sürdürülen grevlerin iç içe geçmişliğinin, işçilerin mücadele içinde egemen sınıfını fikirlerinden süratle kurtulma yeteneğinin vurgulandığı benzersiz değerlendirmelerdir.

Sosyalizmi aydınlanmış kadroların örgütlü eylemi ya da parlamenter çoğunluk yoluyla tepeden kurulacak bir toplumsal yapı olarak algılayanlar için, Rosa Lüksemburg'un kitle grevinin gücüyle ilgili yazıları, sosyalizmin işçi sınıfının kendi eylemi olduğu vurgusu üzerinde yükselen klasik marksist geleneğin güncel deneyler ışığında zenginleştirilerek verildiği güçlü bir yanıttır.

Stalinist gelenek, Rusya'da egemenliğini kurmaya başladığı 1920'li yılların sonundan itibaren Rosa Lüksemburg'un kitaplarının Rusya'da yayınlanmasını yasakladı. Bu çok anlaşılabilir bir sansür uygulamasıydı, çünkü Rosa Lüksemburg'un sosyalizm anlayışı, bir grup Merkez Komitesi üyesi bürokratın kararnamelerle baskı altına aldığı ve sınırlarını belirlediği bir rejimle hiçbir ilişkiye sahip değildir. Stalinist Rus bürokrasisi, tıpkı Troçki gibi Rosa Lüksemburg'un eserlerinde de canlı, yaratıcı, kolektif ve aşağıdan örgütlenen bir sosyalizm anlayışı tüm ateşi ve keskinliğiyle vurgulandığı için, işçi sınıfının aşağıdan eylemine ve iradesine dayanmayan bir rejimi bürokratik ahmaklıkla eş tuttuğu için, stalinizmi sosyalizm olarak yutan birkaç kuşak komünist, Rosa Lüksemburg'un adını duyduğunda, örgütsüzlüğü savunan ve Ekim Devrimi'ni reddeden bir sağcı algılar oldular.

Bu, tarihin en berbat şakalarından birisi. Rosa Lüksemburg 1917 Ekim ayaklanmasını şöyle karşılamıştı: "Cesaretini, devrimci uzak görüşlülüğünü ve tarihi bir anda sebatını ortaya koyabilen bir parti, Lenin, Troçki ve öteki yoldaşlar, iyi bir ölçüdürler. Batılı sosyal demokratların eksikliğini hissettikleri devrimci şeref ve gücü, Bolşevikler temsil etmişlerdir. Onların Ekim ayaklanması, sadece Rus devriminin değil, enternasyonal sosyalizmin şerefinin de kurtuluşudur... Bunda, Lenin, Troçki ve arkadaşları ilktirler, dünya proletaryasına örnek olarak ilk ortaya çıkanlardır; bugüne kadar 'ben cesaret ettim' diyebilecek olanlardır."

Ama Rosa Lüksemburg, sadece parlak bir yazar değil, bağımsız düşünenen bir devrimci olduğu için, Rusya'da Ekim devrimiyle birlikte Bolşevikleri bekleyen temel sorunu da ortaya koydu. "Rusya'da sadece problemin ortaya konulabileceğini, ama problemin sadece Rusya'da çözülemeyeceğini" anlattı. Bu, müthiş bir öngörüydü ve tek ülkede sosyalizmin imkânsızlığına dikkat çekiyor, eğer Rus devrimi yalnız kalırsa eski pisliğin, yoksulluğun ve baskının yeni biçimlerde Rusya'da gerçekleşen işçi devrimini boğacağının altını çiziyordu.

Rosa Lüksemburg'un dediği gibi oldu. Ekim devrimi tek başına kaldı ve Stalinist bürokrasi tarafından tüm kazanımları gasp edildi. Rosa'nın tahmin edemeyeceği, kendi eserlerinin ve devrimci mirasının da bu cadı avı döneminde, sağcılıkla, örgütsüzlüğü savunmakla suçlanacağıydı.

Rosa hiç örgütsüz olmadı. Ne var ki, o dönemde marksistlerin örgüt deyince aklına gelen Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin bürokratik aygıtına ve bu aygıtın, devrimi sonsuzluğa erteleyen refomist fikirlerine karşı ilk ayağa kalkan, ilk ses çıkartan, ilk teşhir bıçağını kullanan devrimci olduğu için, sınıf içinde bilinç eşitsizliğinden yola çıkarak öncü işçilerin örgütlenmesinden çok, bürokratik aygıta karşı işçilerin aşağıdan eyleminin gücüne vurgu yaptı.

Bu vurgular boşuna değildi. Birinci Dünya Savaşı'nı sona erdiren Alman Devrimi Rosa Lüksemburg'un da devrimiydi. Reformizmin ortak olduğu savaşı, reformizme karşı mücadelenin ruhu olan Rosa Lüksemburg'un okulunda yetişen işçilerin isyanı sona erdirdi. Nazizmin karanlık örgütçüleri olacak sağ sosyal demokratların da içinde olduğu "derin" bir örgütlenme tarafından katledildi.

Tony Cliff'in dediği gibi, "Rosa Lüksemburg, insanlık trajedisinin destanlaştığı yerde, göz yaşlarının yeterli olmadığını biliyordu. Onun temel inancı, Spinoza'nınki gibi: 'Ağlama, gülme, fakat anla' biçiminde olabilirdi. O, insnaların heyecanından çok aklına seslendi."

Şenol Karakaş

KitaplıK

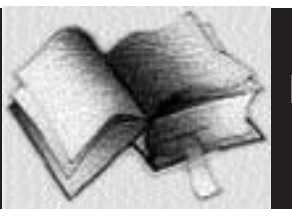

HER HAFTA BİR KİTAP

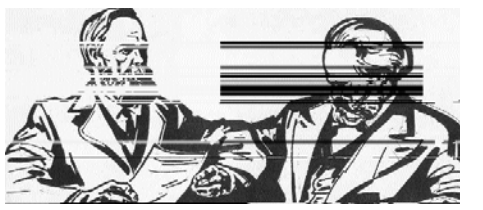

Stalin, Lenin'in devamcısı mıydı?

Ekim'in Savunusu
John Rees,
Sosyalist İşçi Yayınları,
2009 Mayıs

Devrimden iki yıl sonra varlıklı sınıflar Batı kapitalizminin desteğiyle askeri direnişe geçti. İşçiler devrimi savunmak için gönüllü olarak cepheye gittiler. 1921'e gelindiğinde 1917 Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren işçilerin yüzde 95 ölmüştü. Stalin'in iktidarı bunun üzerine kuruldu.

1989-1991 yıllarında önce Doğu Bloku rejimleri, arkasından SSCB yıkıldı. Bu çöküş, sosyalistlerin yanıtlaması gereken çok sayıda soru üretti. Bu soruların yanıtlanması kaçınılmazdı, zira SSCB daha çökmeden sağdan şiddetli bir ideolojik saldırı başladı. "SSCB yıkıldığına göre, sosyalizm kapitalizm karşısında tarihsel mağlubiyetini ilan etmiş oluyordu." SSCB'yi bir çeşit sosyalizm olarak algılayan bütün sol akımlar, çöküşle birlikte ideolojik ve politik bir çöküş yaşadılar. Çünkü, eğer gerçekten de SSCB eksiklerine rağmen sosyalist bir rejimse, işte, bütün Doğu Bloku ülkeleriyle birlikte yıkılmıştı.

Eğer sosyalizm yenildiyse, işçi sınıfının gücünden söz etmeye ne gerek vardı? Kapitalizm, mutlak üstünlüğünü ilan etmiş, Marks'ın ölümü ilan edilmişti.

Sol saflar, SSCB'nin sosyalist olamayabileceğini bir an bile düşünmeden, sosyalizmin yenilgisinin nedenlerini araştırmaya başladılar ve bu arayış küresel bir tartışmayla birlikte gerçekleşti. Neden arayışı yerini hızla sorumlu arayışına bıraktı. Stalin'in berbat bir diktatör olduğu konusunda bir görüş birliği oluşmuştu oluşmasına da, Stalin rejimine nasıl varılmıştı? Akla ışık hızıyla Lenin geldi. Lenin deyince de Ekim devrimi.

Kısa ama kesinlikle bilimsel olmayan bir tartışmanın üzerinden Lenin ve Ekim devrimi stalinizmin sorumlusu olarak görüldü. Tesadüfî olmayan bir şekilde aynı dönem, küreselleşme tartışmalarının da soldan sendikalara ve merkez medyaya kadar tüm alanlarda tartışılmaya başladı.

İşte bu ay basılan John Rees'in Ekim'in Savunusu broşürü, henüz bu tartışmalar yapılırken Lenin'i ve Ekim devrimini savunan, stalinizmin leninizmle hiçbir ilgisi olmadığını anlatan bir broşür.

John Rees bir yandan 1917 Ekim devrimine yönelik saldırıların temelsizliğini ortaya koyar, Ekim'in bir işçi devrimi olduğunu anlatırken, bir yandan da devrimin tek ülkede sıkışmasıyla, işçilerin iç savaşta imha olmasıyla, sanayinin çöküşü ve Kızıl Ordu'nun yükselişinin bir süre sonra sınıflar mücadelesini belirlemesiyle bolşevizmin gerilediğini anlatıyor. NEP, Kronstad, İç Savaş, Kızıl Terör, 1917 devrimi ve demokrasi, enternasyonalizm, çoğulculuk, işçi sınıfı sovyetlerinin geçirdiği dönüşüm gibi çok sayıda başlık, broşürde tartışılıyor.

1990'lı yıllarda Ekim devrimine yönelik saldırların yeni olmadığını, bu tür eleştirilerin Ekim devrimi günlerinde de sosyal demokratlardan dünya burjuvalarına, anarşistlerden liberallere kadar bir dizi cepheden üretildiğini anlatıyor.

Ekim'in Savunusu, bugün de önemini koruyor. Bugün de 1989-1991'de ne olduğunu açıklayabilmeliyiz. Stalinizmin Rus işçilerinin tüm devrimci mirasını yağmalayarak ve marksizmi çarpıtarak nasıl yükseldiğini ve basbayağı devlet kapitalisti bir toplumsal yapının sosyalizm olduğu yanılgısının ağırlığı altında ezilen geçmiş kuşak devrimcilerinin kendilerini aklamak için marksizme saldırdığını kavrayabilirsek, Ekim'i savunmanın önemi bir kez daha açığa çıkar.

Rıfat Solmaz

SİNEMA - DVD

Savaştan kim kârlı çıkar?

Amerika'nın Irak'taki askeri gücünü Afganistan'a doğru kaydırmaya hazırlandığı günlerde tam olarak kazanılamayan bir savaştan kimin kârlı çıktığı sorusu insanın aklına takılıyor. İşgalin 6. yılı geride kalmışken Irak savaşı üzerine yapılmış belgesellerden 'Satılık Irak'ı hatırlamak belki de hangi şirketlerin, ne şekilde bu işgalden kâr sağladıklarını göz önüne getirmek için önemli görünüyor. 'Satılık Irak' internet üzerinden ücretsiz olarak seyredilebiliyor.

Belgesel özellikle 4 şirket üzerine kurulmuş, kiralık koruma hizmeti veren Blackwater, kiralık çevirmen ve sorgu elemanı hizmeti veren Titan ve Caci, son olarak da yakıt, inşaat ve lojistik hizmetlerinde çalışan Halliburton. Şirketlerin tümü seçim kampanyalarına yaptıkları milyon dolarlık yardımlar gibi sıkı lobi faaliyetleri sayesinde Irak'taki konumlarını öncelikle sağlama alıyorlar. Sonra da bir şirket nasıl kâr etmeyi sağlıyorsa o şekilde çalışmaya devam ediyorlar.

Belgesel bu dört şirketi tek tek mercek altına alarak aslında yaptıkları anlaşmalara uymayarak para kazandıklarının kanıtlarını sunuyor. Blackwater korumaların eksik teşhizat ve yetersiz bilgiyle ölmelerine sebep oluyor. Titan ve Caci kalifiye olmayan çevirmenlerle bilgi alınmasını imkansız hale getiriyor ve toparlama sorgu elemanlarıyla Ebu Garip gibi skandallara imza atıyor. Halliburton boş tırlarını koruma olmaksızın Irak'ta oradan oraya yolluyor, ucuza gelmesi için Pakistan ve Çin'den getirdiği şöförlerin hayatını tehlikeye sokuyor. İşin sonunda ölen bir kaç Amerikalı örtbas edilerek görev tamamlanıyor.

Şirketlerin varolmayan kitle imha silahlarını nasıl olsa bulamayacakları için zaten bilgi toplamaya ihtiyacı yok. Onların ihtiyacı para kazanmaya devam edecekleri yeni savaş pazarları bulmak. Bu konuda çalışmaya devam ediyorlar.

Orhan Göztepe

Küresel BAK: İncirlik Üssü kapatılsın!

Küresel BAK "Bölge halklarının düşmanı İncirlik Üssü kapatılsın" kampanyası çerçevesinde 28 Mayıs günü saat 12.00'da Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Küresel BAK adına basın açıklamasını yapan sanatçı aktivist Görkem Yeltan, "Bizler merak ediyoruz: Bakanlar Kurulu kararı 2009 yılı için de 1 yıl süre ile uzatıldı mı? Uzatılmadıysa, 1975 yılında ABD ile yapılan ikili anlaşmanın çok ötesinde işlevler üstlenen İncirlik Üssü, kamuoyu tarafından tam olarak bilinmeyen yükümlülükleri de getiren faaliyetini neye dayanarak sürdürmektedir? Bizler merak ediyoruz: Her yıl İncirlik Üssü'nü ABD'ye açan bu gizli kararname ile neyin pazarlığı yapılıyor?" sorularını sordu.

30 Mayıs Cumartesi günü ise Küresel BAK Adana'da İncirlik Üssü'nün önünde eylem yaptı. Önce, saat 12.00'da Adana'da İnönü Parkı'nda bir araya gelen aktivistler burada halkı Üssün önünde yapılacak eyleme davet eden bildirilerden dağıttı. Bildiri dağıtımının ardından İncirlik beldesinin girişine kadar otobüsle yolculuk yapıldı. Beldenin girişinden İncirlik Üssü'nün kapısına kadar

"Bölge halkarının düşmanı İncirlik Üssü kapatılsın!" pankartıyla yürüyüş yapıldı. Polis barikatının önüne kladar yapılan yürüyüşün ardından Küresel BAK adına Mor ve Ötesi üyesi sanatçı Kerem Kabadayı basın açıklaması yaptı. Kerem Kabadayı, açıklamada, "İşgaller, savaşlar, nükleer silah denemeleri sona ermiş değil.

İşte Afganistan! İşte Pakistan. Milyonlarca insan savaş ve çatışmaların yarattığı yıkımın içinde yaşıyor… Eğer vicdanlarınız taşlaştıysa bir kez daha, 2003 yılında başlayan Irak işgalinde öldürülen yüz binlerce Iraklıyı düşünün!

2001 yılında beri süren Afganistan işgalinde öldürülen on binlerce yoksul Afganlıyı düşünün!

İncirlik Üssü bölge halklarının düşmanıdır! İncirlik Üssü kapatılmalıdır! Gizli Kararname iptal edilmelidir!Bir yıl daha ABD'nin işbirlikçisi olmayın! Bir yıl daha cinayetlere ev sahipliği yapmayın! Savaş suçları, insanlık suçları ve işgaller birbirinden ayrılmaz.

Savaş suçlarına ortak olmayın! Üstte kullanıma hazır halde bekleyen nükleer silahları istemiyoruz. İncirlik Üssü'nün kullanımını ABD'ye veren Gizli Kararnamelerin halka açıklanmasını istiyoruz." dedi.

Adana'da Küresel BAK toplantısı

29 Mayıs Cuma günü saat 17.00'da Adana'da Eczacılar Odası toplantı salonunda, "İncirlik Üssü kapatılsın" paneli yapıldı. Panelde Küresel BAK yürütme kurulu üyeleri Kerem Kabadayı ve Yıldız Önen'in yaptığı konuşmalardan sonra salondan da tartışmalar sürdürüldü ve ABD'nin son dönemde izlediği politikalar ele alındı.

Cinayetlere sessiz kalma!

Üç yıl içerisinde 29 insan transeksüel, travesti ve gey olduğu için öldürüldü. Ankara'da nefret cinayetlerine karşı tepki sokağa döküldü. Pembe Hayat LGBTT Derneği üyesi travesti ve transeksüel aktivistler her Perşembe saat 18.30'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde buluşup, buradan Başbakanlık İnsan Hakları Danışam Kurulu'na yürüyor.

Okan Üniversitesi yönetimi geri adım attı

Okan Üniversitesi'ndeki köpek katliamına karşı öğrencilerin mücadelesi ile birleşen toplumsal tepki üzerine okul yönetimi geri adım attı. Başta sessiz kalan yönetim bir açıklama yayımlayarak okul içerisinde köpeklere yaşama hakkının tanındığını, üniversitenin bir katliamla ilişkilendirilmesinden üzüntü duyduğunu açıkladı. Bu açıklamanın üzerine sorunu gündeme getiren öğrenciler aşağıdaki açıklamayı yaptı.

Okan Üniversitesi Doğaya ve Hayvanlara Saygı Topluluğu olarak kampüste yaşayan köpeklerin dövülerek öldürüldükten sonra torbalara konularak kampüs dışındaki araziye atılmalarına sessiz kalamazdık. Bu cinayetlerin fail ya da faillerinin bulunmasına katkı yapmaları için üniversiteye tepkimizi belirttik.

Hayvan hakkı savunucusu olan topluluğumuz, ne "köpek aşığı" ne de "cenaze levazımcısı"dır!

Öldürülen köpeklerin faillerinin bulunması için üniversitenin bu yönde adım atmasını istemeyi, karalama kampanyası olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu ancak, gösterdiğimiz tepkilerin asıl mesajının görülmesini engeller. Topluluğun, üniversite yönetimine karşı bir "kan davası" gütmediği aşikardır. Zaten en baştan beri birincil amacımız, "halen" hayatta kalabilen kampüs köpeklerinin olası katliamlara karşı korunmasını sağlamaktı.

Bunun için de yaptığımız bir dizi çalışmanın içinde, okula yaklaşık dört ay önce verdiğimiz "Kampüste Köpeklerle Yaşama Projesi" de yer alıyor. Malesef bu projeye halen olumlu ya da olumsuz bir yanıt alamadık.

Üniversite Rektörlüğü'nün yaptığı basın açıklamasını olumlu bir adım olarak görüyor, vahşice öldürülen köpek cinayetinin üzerine gidilmesini umuyoruz. Üniversiteye sunduğumuz projenin değerlendirilmesi yönünde somut adımlar atılacağına dair inancımızı koruyoruz.

Okan Üniversitesi Hayvanlara ve Doğaya Saygı Topluluğu

antikapitalist öğrenciler BİZE KATILIN DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

- Ergenekon davasının arkasında duran ve tüm darbecilerin yargılanmasını savunan, tüm darbelere ve darbe girişimlerine karşı net tutum alan,
- Başörtüsüne özgürlük diyen ve hiç çekinmeden "hepimiz ermeniyiz" sloganını atabilen,
- Yeni ve kitlesel bir sola ihtiyaç duyan,
- Savaşlara ve işgallere dur diyen,
- "Krizin faturasını patronlar ödesin" diyerek sokağa çıkan,
- Halkların kardeşliğinden yana olan, Kürt halkının mücadelesini destekleyen,
- LGBTT mücadelesinde yer alan ve susmadan "eşcinseller vardır" diye haykıran,
- Patronların değil gezegenin kurtarılması gerekliliğini vurgulayan ve başka bir enerjinin mümkün olduğunu söyleyen, Nükleer santralleri değil, yenilenebilir enerjiyi savunan,
- Irkçılığa ve milliyetçiliğe karşı sokağa çıkan,
- Türcülüğü reddeden, tüm canlı yaşamının uyumunu savunan,

Tüm öğrencileri ANTİKAPİTALİST ÖĞRENCİLER'e katılmaya çağırıyoruz…

Bilgi Üniversitesi: 0506 892 70 10
Boğaziçi Üniversitesi: 0535 382 91 07
İstanbul Üniversitesi: 0554 388 02 16
İstanbul Teknik Üniversitesi: 0555 439 21 93
Galatasaray Üniversitesi: 0535 439 21 93
Mimar Sinan Üniversitesi: 0505 847 75 92

Toplantılar Etkinlikler

KADIKÖY
Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu
TOPLANTI:
Pakistan'dan İncirlik Üssü'ne ABD'NİN DERDİ NE?
Konuşmacılar:
Yıldız Önen
Kerem Kabadayı

3 Haziran Çarşamba
Saat: 19.00
Ada Kafe, Ali Suavi Sokak, 22/ A Bahariye caddesi.
İletişim: 0536 5195406

Küresel Eylem Grubu
Her Cuma 19.00'da toplanıyor.
İstiklal Caddesi
Bekar Sokak No: 16/3

DSiP toplantıları

İSTANBUL AVRUPA YAKASI

4 Haziran Perşembe, saat:19.00
Susurluk'tan Hrant'a darbe girişimleri
Konuşmacı:
Hayko Bağdat
Özden Dönmez

11 Haziran Perşembe, saat:19.00
Antikapitalist hareket ve yeni sol
Konuşmacı:
Yıldız Önen

Beyoğlu
İstiklal Caddesi
Bekar Sokak No: 16/3

İSTANBUL ANADOLU YAKASI

4 Haziran Perşembe, saat:19.00
Ergenekon ve Fırat'ın doğusu
Konuşmacı:
Volkan Akyıldırım

11 Haziran Perşembe, saat:19.00
Mao'dan Tiananmen Meydanı'na Çin Devrimi

Kadıköy
Sakız sokak No 18/2
(Şifa Hastanesi karşısı)

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı, İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

SAĞLIKÇILAR UYARIYOR

Yeni sağlık yasası ölümlere zemin hazırlıyor

Sağlık Bakanlığı yeni bir yasa tasarısıyla sağlık emekçilerine tam gün çalışma zorunluluğu getirmek istiyor. Yasa doktorlara tam gün çalışma zorunluluğunun yanı sıra, üniversitelerde kısmi çalışma olanağını da ellerinden alıyor. Kamu hastaneleri özerkleşirken birer işletme mantığıyla çalışacak. Sağlık çalışanları iş güvencelerini kaybedecekler ve düşük ücretle çalışacaklar. Özel hastanelerle kamu arasında seçim yapmak zorunda kalacaklar. Tıp fakültesi hastaneleri araştırma görevleri yerine gelire ve performansa odaklanacak.

Türk Tabipler Birliği ise tasarının bir an önce gündemden kaldırılmasını ve çalışanların özlük haklarının iyileştirilmesini talep ediyor. Benzer bir yasa 1978 yılında uygulamaya konmuş ve hekimlere çeşitli kazanımlar sunmuştu. Ancak yasa çıktıktan sonra çeşitli engellerle karşılaşılmış, yasanın öngördüğü ekonomik ve sosyal güvenceler uygulamaya yeterince yansıtılamamış, giderek yanlış uygulamalarla elde edilen kazanımlar ortadan kaldırılmış. Bunun üzerine yasa işlemediği için 3 yıl sonra yürürlülükten kaldırılmış.

Tasarıya karşı bir araya gelen 13 tabip odası ve 29 uzmanlık derneği ile Özel Hastaneler ve Sağlık Kuruluşları Derneği Cumhurbaşkanı'na, Başbakan'a ve milletvekillerine bir açık mektup yayınladı ve "Tam gün yasa tasarısı halkımızın da, hekimlerin de yararına değildir" diye seslendi.

Sağlık emekçilerinin öngörüleri şöyle:

- Hastaların hekim seçme özgürlüğü elinden alınacak.
- Muayenehanelerde tedavi gören hastalar da özel, kamu ve üniversite hastanelerine gitmek zorunda kalacaklarından hastanelerdeki kuyruk eziyeti artacak.
- Üniversite hastanelerinde çok özelleşmiş hizmetler sunan öğretim görevlileri özel hasta bakamayacak. Bu öğretim görevlileri ya kurumlarından ayrılacak ya da yetersiz koşullarda hizmet veremez hale gelecekler. Halen zarar eden üniversite hastaneleri kısa zamanda iflas noktasına gelecek.
- Muayenehanelerde çalışan yaklaşık 60 bin sekreter ve personel işsiz kalacak.
- Serbest çalışmayı tercih edecek olan hekimlerin özel hastanelerde veya tıp merkezlerinde hasta takibi, tedavi, doğum ve ameliyatları engellenecek, böylece Anayasa ile güvence altına alınan çalışma özgürlüğü ve mesleğini icra etme hakları ellerinden alınmış olacak.
- Devlet diş hekimleri ile tıp doktorları arasında ayrımcılık yapacak. Sosyal Güvenlik kurumu diş hekimlerinin muayenehanelerinden hizmet alımına başlamışken, tıp doktorlarının muayenehaneleri kapatılacak.

Bir getirisi olmayacağı gibi pek çok hakkı götürme potansiyeline sahip yasa tasarısını Sağlıkta Dönüşüm Programı adı altında yapılan neoliberal politikalardan bağımsız olarak değerlendirmemek gerekir. Bu yasadaki asıl hedef nitelikli sağlık hizmetlerinin artırılması, dur.eğitim ve araştırmaların seviyesinin yükseltilmesi değil; emek sömürüsü ve sağlık kapsamında soygundur.

Tüm sağlık sendikaları ve meslek örgütleri yeni yasaya itiraz ediyor. Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasası'nın aksine bu kez hükümetin işi zor.

Yeni-liberal sağlık politikaları felaket üretiyor

Türkiye'de sağlık alanına yapılan yatırımlar giderek azalmakta. Hastanede yangın, bebek ölümü, şakalaşan çalışanların ameliyatlı bir hastanın üzerine düşerek hastanın ölümüne sebep olması gibi birçok ölümlü kaza bu alandaki eksiklikleri son dönemde daha bir görünür kıldı.

Geçen hafta Bursa Şevket Yılmaz Devlet Hastanesi'nde çıkan yangında 3'ü kadın 8 kişi hayatını kaybederken 17'si çocuk, 44 hasta bir şekilde bu durumdan etkilendi ve başka hastanelere sevk edildi. Yangından sonra TMMOB'un yaptığı incelemelere göre hastanenin ne bir acil durum planı var, ne de çalışan bir alarm sistemi.

Bir başka sağlık skandalı da Balıkesir'de yaşandı. İkiz bebeklerden birisi ölü doğduğu için defnedilirken, diğeri yoğun bakıma alındı. Fakat doğumdan 36 saat sonra öldü denilerek bir koliye konuldu, paketlendi ve ailesine teslim edildi. Defin işlemlerini hazırlayan aile bebeğin aslında ölmediğini anlayınca hemen özel bir hastaneye götürdü, ama tedaviye rağmen ikinci bebek de hayatını kaybetti. Yaşanan bu sorumsuzlukların ardından Sağlık Bakanlığı soruşturma başlattı ve iki görevinden alındı.

Bunlar son bir hafta içinde gerçekleşti. Sağlık sistemindeki aksaklıklar devam ettiği sürece bu tür olayları daha sık yaşayacağız. Hükümetin neoliberal politikaları ve sağlık alanında yapılan özelleştirmeler sağlık sistemini bu hale getirdi. Durum daha da kötüleşiyor. İnsanların göz kırpmadan maddi imkanlarını zorladığı bir alan neoliberalizm için son derece çekici. Bu sistemden radikal bir kopuş gerçekleştiremediğimiz sürece, haklarımız için birleşmediğimiz, mücadele etmediğimiz sürece daha çok üzerimize gelecekler. Bu sistemin acıması yok.